

*Очистени чрез
кръвта на Исус*

Ейдриън Ибънс

Ейдриън Ибънс

Очистени чрез кръвта на Исус

В памет на баща ми

Ейбъл Ибънс

Аб (Бащата) ел (е Бог)

Ибънс (камък)

4.10.1935 г. – 5.11.2023 г.

*Който ме научи да правя това, което е правилно,
независимо от цената.*

www.maranathamedia.bg

април 2024 г

Съдържание

1. Очистване на съвестта.....	4
2. Фалшивото правосъдие изисква смърт	10
3. Говорете на Скалата	19
4. Месинг и злато	21
5. Кръв в Светилището	24
6. Божественият модел на кръвта	27
7. Времето на скръбта на Яков	33
8. Страданията Христови и Настоящият кръст.....	38
9. Разбиране на системата за жертвоприношения.....	41
10. Огледалото	46
11. Извратените жертви	48
12. Заповеди за жертвоприношенията на Пасха и планината Синай	52
13. Овенът и козелът.....	59
14. Значението на рогата	67
15. Убиване на враждата.....	83
16. Множество, дадено му поради престъпление.....	88
17. Очистването на светилището.....	91
18. Негодуванието разкрито от Нарда	99

Глава 1

Очистване на съвестта

В основата на евангелието е учението за кръвта на Исус и нейната сила да ни очисти от греха.

Но ако ходим в светлината, както Той е в светлината, имаме общение един с друг и **кръвта на Исус Христос, Неговият Син, ни очиства от всеки грях.** (1 Йоаново 1:7)

Как точно кръвта на Исус ни очиства от греха? Това е важен въпрос поради много причини, не на последно място от които е, че кръвта поражда смущаващи мисли за жестокост, особено при нехристияните. Това ли иска Бог?

Очистването е пряко свързано с това да бъдеш оправдан или направен праведен пред Бог. Следващият стих е ключов за свързване на кръвта с оправданието на грешника в контекста на Божията справедливост.

Защото Бог представи Исус като жертва за греха. Хората се оправдават пред Бог, когато вярват, че Исус е пожертвал живота Си, проливайки кръвта Си. Тази жертва показва, че Бог е бил справедлив, когато се е сдържал и не е наказал тези, които са съгрешили в минали времена, защото Той е гледал напред и ги е включвал в това, което ще направи в настоящето. Бог направи това, за да демонстрира Своята праведност, защото Самият Той е честен и

справедлив и обявява грешниците за прави в Неговите очи, когато вярват в Исус. (Римляни 3:25-26 - Нов буквален превод)

Този съвременен превод гласи, че въздържането на Бог да не наказва грешниците би било несправедливо, ако не е бил наложил цялото това наказание върху Своя Син. Грешниците трябва да разпознаят това като правилно и справедливо и да повярват в обекта на наказанието - Исус. Така Бог обявява грешника за прав пред Него, когато грешникът вярва, че Исус е пролял кръвта Си на кръста, за да отговори на изискванията на Божията справедливост. Изтъкнатият протестантски проповедник Чарлз Спърджън изразява това по следния начин:

Христос, сега в Евангелието, е Умилюванието за нашите грехове. Именно чрез кръвта Бог, бивайки безкрайно справедлив, без нарушаване на Неговия характер, може да отмени престъплението на виновния. Не е възможно което и да е качество на Бог някога да засенчи друго. Той е съвършен. Той е безкрайно милостив, но няма да бъде милостив за сметка на справедливостта! Правдата никога няма да тържествува над милостта! Милостта, от друга страна, никога няма да отреже полите на развяващата се дреха на справедливостта. **Великата загадка на вековете е решена в Личността на Исус и особено в кръвта на Исус! Бог може да бъде справедлив и въпреки това Оправдател на този, който вярва в Исус. Съгрешихме. Бог трябва да накаже греха. Според неумолимите закони, които Бог е постановил във вселената, грешникът не може да остане ненаказан.** (Чарлз Спърджън, *Скъпоценната кръв на Христос*)

Но как тази декларация за праведност всъщност очисти грешника? Спърджън продължава:

Когато душата дойде при Исус Христос чрез вяра и разчита на Него, тогава присъдата за съвършено-

то прощение излиза от Бога и душата се очиства от всички петна през натрупаните години! В един миг онези, които са били черни като ада, стават бели като рая **чрез прилагането на кръвта за поръсване – защото всеки грях изчезва, щом кръвта капне върху съвестта! Това, което кръвта на бикове и козли не може да направи, кръвта на Исус ефективно постига – пречистване от всеки грях!** (Пак там)

Елън Уайт дава по-релационен¹ контекст за това как се осъществява процесът:

Когато грехът бъде премахнат чрез попръскваната кръв, душата ще бъде затрогната от усещане за любовта на Исус и отвращение към греха. Покаянието за това или онова конкретно действие не е достатъчно. **Сърцето трябва да се очисти. Злодеянието е само преливане от извора на нечистото, необърнато сърце.** (*Свидетелства за църквата*, съдържащи вести на предупреждение и инструкция към Адвентистите от седмия ден, стр. 22, Параграф 1 (SpTB07 22.1))

Спърджън подчертава, че кръвта капва върху съвестта, което би трябвало да означава следното: когато вярваме, че Исус е пролял кръвта Си, за да плати цената на нашите грехове, ние приемаме прошка. Бог ни е простил. Но дали тази проста истина ни очиства от греха? Спърджън се занимава с греховете от миналото, но не и с тези от бъдещето.

Елън Уайт говори за сърцето, затрогнато (англ. разтопено) от чувството за любовта на Исус и отвращението към греха. Това, което описва тя, са действия, които се случват в човешкото сърце. Очистването е нещо повече от просто приемане на прошка, то включва усещане за любовта на Исус и омраза към греха. Без това не бихме могли да бъдем пречистени от бъдещи грехове.

В късните си тийнейджърски години имах точно това преживяване. Докато мислех за страданието на Исус на кръста за мен,

1 Основан на отношенията

сърцето ми се разтопяваше от усещането за Неговата любов в страданието Му вместо мен. Чувството за вина, което носех заради греховете си, беше премахнато чрез поглед към Исус. Чрез вяра в Христос моята съвест беше очистена от вината. Имах уверението, че всичките ми грехове са простени. Сърцето ми се промени. Преживях обръщане. Вярвах, че Бог ме е приел. Вярвах, че мога да говоря с Него, вместо да се крия в ъгъла с тежестта на вината върху себе си.

Каква наслада е да ходя в слънчевата светлина на Божията любов чрез Исус Христос, нашия Господ. Радостта и чудото от това преживяване бяха уловени за мен в думите на уелския възрожденски химн „Ето любовта, необятна като океана“.

*Ето любовта, необятна като океана,
любящата милост като потоп: когато Принцът на жи-
вота, нашият откуп, проля за нас скъпоценната Си кръв.
Кого няма да си спомни любовта Му? Кой може да спре да Го
прославя с песен? Той никога не може да бъде забравен през
вечните дни на целия рай.*

*На планината на разпятието
изворите се отвориха дълбоко и широко;
през шлюзовете на Божията милост протече огромна и
благодатна вълна. Благодатта и любовта, като могъщи
реки, се изливаха непрестанно отгоре и небесният мир и съ-
вършената справедливост целунаха с любов един
виновен свят.*

Изпитах безмерен мир и постоянен копнеж за Исус. Винаги изпитвах желание да държа ръката Му и да вървя с Него през този тъмен свят. Неговото Слово стана храна за душата ми и аз започнах да раста в благодат. Мразех начина, по който живе-ех. Счупих колекцията си от плочи, унищожих музикалните си касети, промених диетата си. Отидох при няколко души, които бях онеправдал, и поисках прошка; доколкото можах, поправих нещата, които бях объркал.

Езикът ми се промени, навиците ми се промениха, кръгът ми от приятели се промени, всичко това се дължи на даряването

на Духа, обещан на онези, които приемат Христос. Сърцето ми се *очистваше*.

Тогава Петър им каза: Покайте се и нека всеки от вас се кръсти в името на Исус Христос за прощение на греховете; и ще приемете даряването на Светия Дух. (Деяния 2:38)

Тук виждаме връзка между очистването на съвестта, започнало с буквалната кръв на Христос, пролята на кръста, което след това преминава към очистване на сърцето от Духа на Христос. Буквалната кръв ни освобождава от вината на миналото, но Духът е това, което ни очиства от настоящи и бъдещи грехове и ни подготвя за бъдещия ни живот в небето и новата земя.

Този процес от две стъпки е жизненоважен за разбиране на това как обещанията на Новия завет се постигат в грешника.

Защото това е заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ; Ще положи законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; и ще им бъде Бог, и те ще Ми бъдат народ. (Евреи 8:10)

Павел цитира от книгата на Еремия.

Но това е заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: **Ще положи закона Си в умовете им и ще го напиша на сърцата им; и аз ще бъде техен Бог, и те ще бъдат Мои хора.** Вече няма да учи всеки ближния си и всеки брат си, казвайки: Познай ГОСПОДА, защото всички ще Ме познават, от най-малкия до най-големия от тях, казва Господ. **Защото ще простя беззаконието им и греха им няма да помня вече.**“ (Еремия 31:33-34)

Бог не само прощава греховете ни, но също така записва Своите закони в умовете ни и премахва от нас грешните ни практики.

Така че има тясна връзка между буквалното проливане на кръвта на Христос, която ни очиства от вината чрез прошка, последвано веднага от даряването на Духа, който започва да ни очиства от нашите грешни практики.

Защото, ако кръвта от бикове и кози и пепелта от юница, поръсвайки нечистите, осветява за очистване на плътта, **колко повече [1] кръвта на Христос, който [2] чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък пред Бога, ще очисти съвестта ни от мъртвите дела**, за да служим на живия Бог? (Евреи 9:13-14)

Ние разбираме, че тук Павел има предвид буквалната кръв на Христос, защото Той противопоставя това на буквалната кръв на бикове и козли. Кръвта на Христос има силата да очисти съвестта ни от мъртвите дела, но това се извършва от вечния Дух.

Когато грешникът погледне умиращото тяло на Исус на Кръста и види кръвта на Христос, Духът на Христос убеждава грешника, че Бог му прощава. Това е символизирано от факта, че когато Христос умира и е прободен от войника, две струи излизат от ребрата Му - вода и кръв.

Но един от войниците прониза ребрата Му с копие и веднага изтекоха кръв и вода. (Йоан 19:34)

Глава 2

Фалшивото правосъдие изисква смърт

Очистването на душата включва двуетапен процес между кръвта на Христос и Неговия Дух. Но е жизненоважно да разберем, че Бог не е този, който изисква кръвта, защото четем:

Жертва и принос Ти не пожела; отворил Си ушите ми. Всеизгаряне и жертва за грях Ти не искаше.
(Псалм 40:6)

Бог не само не е изисквал кръвта на бикове и козли, но не е изисквал и тази на Сина Си.

Той каза: „Лисиците си имат леговища и небесните птици имат гнезда; но Човешкият Син няма къде да подслони глава.”

Четири хиляди години преди това глас със странно и тайнствено значение се чу в небето от трона на Бог: „Жертва и принос не си пожела; отворил си ушите ми; всеизгаряне и жертва за грях не си поискал. Тогава казах: Ето, идвам; в свитъка на книгата е писано за мен, с удоволствие върша Твоята воля, Боже мой; да, Твоят закон е в сърцето ми.” Христос в съвет със Своя Отец изложи плана за живота Си на земята. Не беше случайност, а замисъл Изкупителят на света да свали короната

Си, да остави настрана царската Си одежда и да дойде в нашия свят като човек. Той облече Своята божественост с дрехата на човечеството, за да може да застане начело на човешкото семейство, Неговото човешко естество се смеси с това на расата, паднала поради непокорството на Адам. (*Южно дело*, стр. 85)

Хората вярват, че Божията справедливост изисква смърт. Но тази идея идва от Сатана.

Осъждащата сила на Сатана щеше да го накара да въведе теория за справедливостта, несъвместима с милостта. Той твърди, че служи като глас и сила Божия, заявява, че решенията му са справедливи, чисти и безгрешни. Така той заема позицията си на съдийския престол и заявява, че съветите му са безпогрешни. **Тук се явява неговата безмилостна справедливост, фалшификат на справедливостта, който е отвратителен за Бога.** (*Триумфацията Христос*, стр. 11, Параграф 4)

В началото на великата борба Сатана беше заявил, че Божият закон не може да се спазва, че справедливостта е несъвместима с милостта и че ако законът бъде нарушен, ще бъде невъзможно грешникът да бъде помилван. **Всеки грях трябва да получи своето наказание, призоваваше Сатана;** и ако Бог опрости наказанието за греха, Той няма да бъде Бог на истината и справедливостта. (*Копнежът на вековете*, стр. 761, Параграф 4)

Най-трудно беше да се направи явна измамната сила на Сатана. Неговата сила да мами нарастваше с практиката. Ако не може да се защити, той трябва да обвини, за да изглежда справедлив и праведен, **а Бог да изглежда произволен и взискателен. Тайно той прошепна своето недоволство на ангелите. Отначало нямаше изразено чувство про-**

тив Бог; но семето беше посято и любовта и увереността на ангелите бяха помрачени. Сладката връзка между тях и техния Бог беше прекъсната. Всяко движение се наблюдаваше; всяко действие се разглеждаше в светлината, в която Сатана ги беше направил да видят нещата. Това, което Сатана беше внушил в умовете на ангелите - дума тук и дума там - отвори пътя за дълъг списък от предположения. По своя хитър начин той извлече израз на съмнение от тях. След това, когато го запитваха, той обвини онези, които бе обучавал. Той хвърли цялото си недоволство върху тези, които беше ръководил. **Като един на свещена служба, той проявяваше властно желание за справедливост, но това беше фалшификат на справедливостта, която бе изцяло в противоречие с Божиата любов, състрадание и милост.** (*Ривю енд Херълд*, 7 септември 1897 г. Параграф 3-4)

Тези идеи за справедливост били възприети от човешката раса, когато Адам паднал в греха. Умът му бил помрачен от идеята на Сатана за справедливост.

...великият измамник, който чрез лъжа, насочена срещу Божието управление, причини падението на човека, който по този начин се лиши от всяко право да бъде наречен верен поданик на Божието царство. Сатана отказа да пусне пленниците си. **Той ги държеше като свои поданици поради вярата им в неговата лъжа.** (*Писмо 20* – 1903 г., стр. 11, 12)

Използването на израза „чрез лъжа, насочена срещу Божието управление“ ни води до книгата Псалми.

Престолът на беззаконието ще има ли общение с теб, който оформя зло със закон? (Псалми 94:20)

Сатана убедил Адам, че ако наруши закона на Бога, Той ще го накаже със смърт. С хитрост **Сатана преформулирал в лъжа истината, че естествената последица от греха е страдание и**

смърт, като загатнал, че Божията справедливост изисква възмездие и смърт и по този начин Той ще измъчва и езекутира грешника. Този грях срещу характера на Бог преминава към всички хора и затова всички съгрешават, като вярват, че Божията справедливост изисква смърт.

Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и смъртта чрез греха, и по този начин смъртта се разпространи във всички хора, защото всички съгрешиха. (Римляни 5:12)

Смъртта се разпространила сред всички хора, защото те продължили лъжливо в греха да приписват на Божия характер съдебна система, която произхожда от Сатана.

Христос погледна нашия свят преди да дойде в него и видя, че властта на Сатана се упражнява върху човешкото семейство. И поради прегрешението на Адам той искаше цялото човешко семейство. Той посочи техните бедствия и болести и ги отрази върху Бог. **Каза, че Бог няма да има милост към тях и че те могат да бъдат под негов контрол.** (*Ръкопис 16 – 1893 г., стр. 2-3*)

Така че човешката раса е хваната в капан от лъжа, създадена от Сатана, че Божията справедливост изисква бедствия, болести и смърт.

Мисията на Христос към света показва, че човешката раса стои под заплахата на разгневената справедливост, на ръба на вечната гибел, в безпомощност и невежество. (*Знамения на времето, 5 февруари 1894 г. пар. 5*)

Под тази заплахата от разгневена справедливост човекът се нуждаел от жертва за греха; от кръвта на божествен заместител, за да освободи помрачения си ум от мисълта, че стои под Божието осъждане; човекът се нуждаел от свещеник, който да представи кръвен принос на Бог, за да Го умилостиви.

Справедливостта изискваше не просто грехът

да бъде опростен; трябваше да бъде изпълнено смъртно наказание. Спасителят изпълнил това искане. Сломеното му тяло, бликащата кръв отговаря на изискванията на закона. Така той преодоля пропастта, образувана от греха между земята и небето. Той страдаше в плътта, за да може с дрехата на праведността да покрие беззащитния грешник. (*Младежки инструктор*, 16 април 1903 г., пар. 6)

Нарушеният Божи закон изискваше живота на грешника. В цялата вселена имаше само един, който можеше да задоволи неговите изисквания в полза на човека. Тъй като божественият закон е толкова свещен, колкото и самият Бог, само някой, равен на Бога, може да направи изкупление за неговото нарушение. Никой освен Христос не можеше да изкупи падналия човек от проклятието на закона и да го доведе отново в хармония с Небето. Христос щеше да поеме върху Себе Си вината и срама от греха – грях, толкова оскърбителен за един свят Бог, че трябваше да раздели Отец и Неговия Син. Христос щеше достигне до дълбините на окаянството, за да спаси унищожената раса. (*Патриарси и пророци*, стр. 63, пар. 2)

Забележете внимателно, че не Божият закон изисква смъртта на нарушителя, а *нарушеният* закон. Законът е препис на Божия характер и когато човекът възприел идеята на Сатана, че Бог изисква смърт за престъпление, това нарушило закона на Божия характер. То е лъжа, създадена от Сатана, за да хване в капан както ангелите, така и хората. Не свещеният закон изисква смърт, защото Бог не е авторът на смъртта, а възприятието на човека за този закон, след като той е съгрешил и го е нарушил.

Грехът на Адам идва директно от погрешната му представа, че Бог ще убие него и жена му, защото са яли от плода. Законът ясно гласи да не убиваме и дори да нямаме зли мисли към другите, защото това е в противоречие с Божия характер.

Следователно, грях е да вярваме, че Бог е авторът и причината за смъртта. Нарушеният закон изисква смърт, защото човек е проектирал собствените си представи за Бог върху него. Тъй като вярва, че Бог е унищожител, той смята, че законът изисква смърт. Но в действителност смъртта е естествената последица от отхвърлянето на истината за Божия характер.

Нека дадем илюстрация за това как Сатана убедил една трета от ангелите и човешката раса да разберат погрешно Божия характер. Сякаш Сатана бил казал, че ако скочиш от скалата на Божиите заповеди, Бог ще те удари със светкавица по пътя надолу за наказание. Вярването в това затъмнява факта, че грехът сам плаща заплатата си и че скокът от скала ще доведе до смърт като присъща последица, когато се ударим в земята. Смъртта дошла от последствието от скока, а не от това, че Бог хвърлил мълния върху човека, защото се бил осмелил да скочи. Но ние не можем да видим това, защото грехът обърква умовете ни, правейки ни неспособни да се помирим с Бог, за да имаме Неговия характер, написан в сърцата си. Не можем, защото разбираме погрешно Неговия закон и целта на Неговия закон.

Това е проклятието на закона. След като нарушите закона, няма начин да намерите изкупление, освен чрез смърт. Това е просто защото никое същество не би пожелало да наруши закона на Бога, освен ако не вярва в нещо фалшиво за Него. Смятаме, че Той има нужда нещо да умре на наше място; нещо, което е толкова високо и добро като Неговия закон.

За да може Бог да освободи човека от проклятието на фалшивата справедливост, Той позволява на Своя Син да задоволи нашите възприятия за справедливост. Бог се приспособява към помрачените умове на хората, за да ги спаси. Христос щял да слезе и да понесе последствията от греха, които са отделяне от Неговия Отец, за да ни покаже какви са те и да отвори път за нас да повярваме, че Бог желае да ни прости.

Каква невероятна любов е това! Колко много се е снишил Бог, за да ни достигне и да ни спаси! Той ни осигурява жертвата, от която сме се нуждаели. Предлага ни Своя скъпо възлюбен Син и ни позволява да Го убием, за да можем отново да повяр-

ваме в Божията милост. Чрез кръста Христос примирява нашата фалшива справедливост с Божията милост!

Справедливостта и Милостта стояха отделно, противопоставени една на друга, разделени от широка пропаст. Господ, нашият Изкупител, облече Своята божественост с човешко естество и изработи в полза на човека характер, който беше без петно и недостатък. Той постави кръста Си по средата между небето и земята и го направи обект на привличане, който достигаше и в двете посоки, **привличайки и Справедливостта, и Милостта през бездната.** Справедливостта се премести от възвишения си престол и с всички небесни армии се приближи до кръста. Там видя Един, равен на Бог, носещ наказанието за всяка несправедливост и грях. Със съвършено задоволство справедливостта се поклони благоговеейки пред кръста, и каза: Достатъчно е. (*Бюлетин на Генералната конференция, четвърто тримесечие, 1899 г., том. 3, стр. 102*)

Искушаващо е да се мисли, че Бог е този, който е представен по-горе като Справедливостта, която се придвижва от своя възвишен трон. Но Бог не се прекланя пред никого и пред нищо. Помислете за това отново от друга гледна точка:

Сатана отказа да пусне пленниците си. Той ги държеше като свои поданици поради вярата им в неговата лъжа. **Така той стана техен тъмничар. Но той нямаше право да изисква да бъде платена цена за тях;** защото не ги бе получил чрез законно завладяване, а под фалшив претекст. Бог, бидейки кредитор, имаше право да осигури каквато и да е провизия за изкуплението на човешките същества. **Справедливостта изискваше да се плати определена цена. Божият Син беше единственият, който можеше да плати тази цена.** Той доброволно дойде на тази земя и премина през земята, където пад-

на Адам. (Писмо 20 – 1903 г., стр. 12, 13)

Нека разгледаме успоредно тези две твърдения в горния цитат:

той [Сатана] нямаше право да изисква да бъде платена цена за тях

Справедливостта изискваше да се плати определена цена

Сатана бил този, който поискал цената да бъде платена. След това малко по-надолу пише, че справедливостта изисква да бъде платена цена. В контекста на този абзац справедливостта е съобразена със Сатана, а не с Бог. Това дава доказателство за правосъдната система на Сатана, която отделила справедливостта от милостта.

Кръвта на Исус била единственото нещо, което можело да освободи човечеството от лъжата на Сатана.

... да отвори очите им, за да ги обърне от тъмнината към светлината и от силата на Сатана към Бога, за да могат да получат прощение на греховете и наследство сред онези, които са осветени чрез вяра в Мен. (Деяния 26:18)

Нека разгледаме още една мисловна линия, свързана с това.

И според закона почти всичко се очиства с кръв и без проливане на кръв няма опрощение. (Евреи 9:22)

Но какво отразява законът на Мойсей в това твърдение за кръвта?

Когато Исус влезе в храма, Той обхвана цялата сцена. Видя нечестните сделки, **страданието на бедните, които смятаха, че без проливане на кръв няма да има прошка за греховете им.** Той видя външния двор на Неговия храм превърнат в място за нечестна търговия. Свещената сграда се беше

превърнала в място за крупни сделки. (*Копнежът на вековете*, стр. 157, пар. 2)

Хората смятали, че законът изисква кръв. Това е още едно доказателство за лъжата, продадена на човечеството, че „всеки грях трябва да бъде наказан“.

Само скъпоценната кръв на Исус може да ни освободи от правосъдната система на Сатана. Само кръвта на Исус може да очисти умовете ни от лъжата, че Бог ни осъжда и ще ни унищожи за нашите грехове. Буквалната кръв на Христос разбива силата на проклятието на закона, надвиснало над нас.

Глава 3

Говорете на Скалата

Но смъртта на Христос е началото на помирителното дело. Кръвта на Христос отваря пред нас Божията милост в нашата собствена рамка за справедливост. За да можем да влезем в пълна хармония с Бог, трябва да се върнем обратно към небесната рамка на справедливост.

В стремежа си да изтласка Израел от погрешната му рамка, Бог предоставя илюстрация. В началото на пътуването им на Мойсей било заповядано да удари скалата, за да даде на хората вода за пиене. Скалата била символ на Христос, а водата на животодадения Божи Дух, идващ от Христос, скалата. Удрянето на скалата символизирило приковаването на Христос на кръст. Символът тук отразява човешката справедливост. Изцелението, прощката и възстановяването могат да дойдат само чрез наказание или удряне на заместителя.

В края на пътуването им на Мойсей било заповядано да говори на скалата. Символът на кръста не бил необходим в този сценарий. Бог щял да предостави безплатно вода, просто ако бъде помолен. Не се изисквало наказание. Но съдебната система, която все още действала в съзнанието на Мойсей, била справедливост, която изисквала наказание. Мойсей бил изкушен от това, защото израилтяните се отнесли ужасно с него чрез постоянното си мърморене и оплакване.

Той естествено се почувствал наскърбен от тяхната неблагодарност към Бог и с гняв ударил скалата два пъти. Трудно е

да премахнем нашата неправилна съдебна система от умовете си. Независимо от това, виждаме усилието на Бог да започне процеса на очистиране на хората, тръгвайки от погрешното им мислене.

Глава 4

Месинг и злато

Псалмистът ни казва, че Божият път е в светилището (Псалм 77:13). Символиката на предметите в двора, направени от месинг, в сравнение с тези в самото светилище, направени от злато, говори за промяна в мисленето.

Месингът символично се счита за отрицателен елемент в Писанията – отражение на коравосърдечието.

Моята сила, сила на камъни ли е? Или плътта ми е месингова? (Йов 6:12)

Защото знаех, че си упорит и шията ти е желязна жила, а челото ти – мед (месинг). (Исая 48:4)

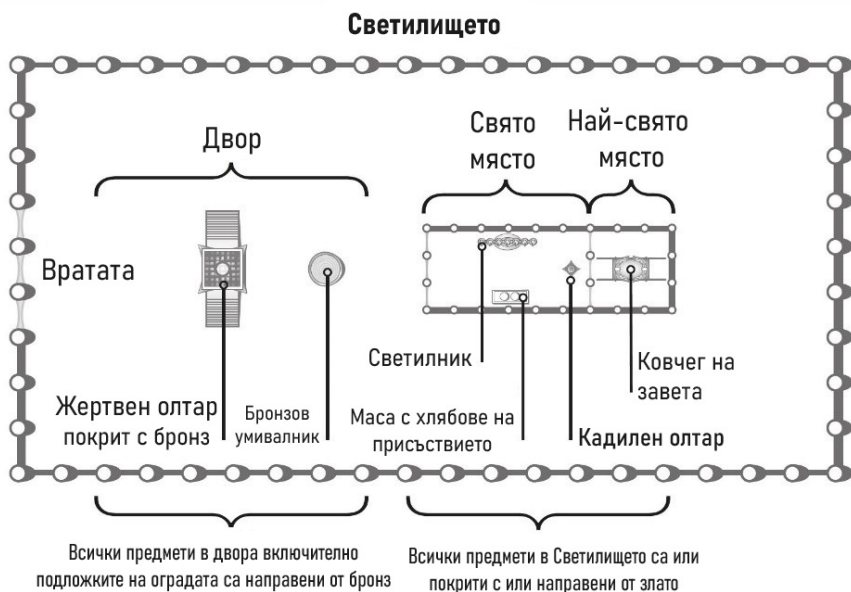
Всички те са жестоки бунтовници, клеветят; те са мед и желязо; всички са покварени. (Еремия 6:28)

Сине човешки, Израилевият дом стана за Мене шлака; всички те са месинг, калай, желязо и олово всред пещта; те са дори сребърна шлака. (Езекиил 22:18)

Месингът е сплав от мед и цинк и е разработен от Тувал-Каин, потомък на Каин. Месингът е изкуствен елемент. Използването му в жертвения олтар и умивалника разкрива, че Бог отговаря на човешкото мислене в този аспект на службата в светилището.

Олтарът на жертвата е символ на Христовото дело на кръста. Фактът, че е направен от месинг, ни подсказва, че нуждата от жертвоприношение е човешка. Това е удовлетворение на човешката справедливост, вдъхновена от Сатана. Бог в Своята безкрайна милост дал Сина Си, за да отговори на изискванията на човека.

Ако позволим на тази истина да попие в съзнанието ни, Евангелието драматично се трансформира в нещо безкрайно по-красиво, отколкото първоначално се е смятало.

2

В двора виждаме олтара за жертвоприношения и умивалника. Олтарът очисти с кръв, а умивалникът с вода. Кръвта на Христос отваря сърцата ни за прошката на Бог и Духът на Христос, който вече има достъп до душата, започва делото по очистване на умовете ни от нашето помрачено мислене.

2 В тази илюстрация вместо месинг е използвана думата бронз в зависимост от превода. По-точният обаче се смята, че превежда този термин като месинг.

Това е Този, който дойде чрез вода и кръв – Исус Христос; не само с вода, но с вода и кръв. И Духът е този, който свидетелства, защото Духът е истина. (1 Йоаново 5:6)

Тази връзка между кръвта, водата и Духа е изразена от Йоан в следващите два стиха.

Защото има трима свидетели – Духът, водата и кръвта – и тези три са едно. (1 Йоаново 5:7-8 Международна стандартна версия)

Версията на крал Джеймс включва допълнително изявление, което не е в оригинала, в опит да подкрепи доктрината за Триединството. Нарича се *Comma Johanneum* и е най-общо-признатото по-късно допълнение към текста в цялата Библия и затова Елън Уайт, пионерите и почти всички учени никога не го цитират. Горната версия, заедно с повечето съвременни версии и Библията на Лутер, ни дават правилното разбиране на текста.

Процесът на пречистване включва кръв, вода и Дух. Те имат единствената цел да премахнат от нас греха ни.

1. Кръвта на Исус, подпомогната от Духа, ни говори в нашата фалшива рамка на справедливост, че Бог ни прощава и ни обича.
2. Водите на кръщението отварят за нас Духа, който като гълъб, слиза върху нас, за да можем да имаме потвърждение, че сме Божие възлюбено дете. Ние сме обединени отново с Бог.

Глава 5

Кръв В Светилището

Жизнено важно е да разберем, че кръвта няма сила да пречиства, освен, когато Духът на Христос излага нейната стойност пред грешника. Духът е този, който ни изобличава за грях и ни води при Христос. Когато грешникът види кръвта на Христос, Духът го убеждава, че справедливостта е удовлетворена, но както отбелязахме, това е справедливостта, в която човекът вярва.

Христос, като посредник на човека, представя кръвта Си пред Отца в полза на човека. Бог не изисква жертви и приноси, но човек ги изисква. Когато хората гледат чрез вяра как Христос представя Своята кръв на Отца, човешката справедливост е удовлетворена и грешникът има пълна увереност, че греховете Му са простени.

Нито чрез кръвта на козли и телета, но чрез собствената Си кръв той влезе веднъж в святото място, като придоби вечно изкупление за нас. (Евреи 9:12)

Христос представя кръвта Си на Отец като наш представител. Той не я представя на Отца заради Него, а заради нас.

Видях четирима ангели, които трябваше да извършат едно дело на земята и бяха на път да направят това. Исус беше облечен в свещенически одежди. Той погледна със съжаление към остатъка, след това вдигна ръцете Си и с глас на дълбоко

съжаление извика: „Моята кръв, Отче, Моята кръв, Моята кръв, Моята кръв!“ (*Ранни писания, Запечатването* – пар. 5)

Жизненоважно е да помним, че Христос е не само посредник за Бога, но и за хората.

Защото има един Бог и един Посредник между Бог и хората, Човекът Христос Исус. (1 Тимотей 2:5)

Всеки път, когато съгрешим, ние искаме заслугите от пролятата кръв на Исус и Отец изпраща Духа Си към нас, за да ни очисти и изцели. Но този процес е в контекста на месинговата рамка на справедливостта.

Нашият Отец в небесата желае да напредваме по-нататък по пътя към Светилището. В Откровение ни се казва:

Тогава ми дадох тръстика като мярка. И ангелът застана и каза: Стани и измери Божия храм, олтарата и онези, които се покланят там. **Но остави двора, който е извън храма, и не го измервай, защото той е даден на езичниците.** И те ще тъпчат светия град в продължение на четиридесет и два месеца. (Откровение 11:1-2)

Нашият Отец иска да оставим месинговия съд зад гърба си. Символите на очишването в Свящото място са масло, светлина и хляб. От време на време има погръскване с кръв върху роговете на олтаря за тамян, защото фалшивата правосъдна система все още не е премахната. Но докато се движим от Двора към Свящото място и накрая към Най-свящото място, количеството кръв намалява значително всеки път.

Цялата кръв за всеизгаряния, примирителни жертви и жертви за грях била поръсвана и изливана в основата на жертвения олтар, с изключение на жертвата за грях на свещеника или за цялото събрание. В тези случаи се погръсквало седем пъти пред завесата върху кадилния олтар.

Ако помазаният свещеник съгреша, навличайки

вина върху народа, тогава нека принесе на ГОСПОДА за греха си, който е извършил, млад юнец без недостатък като жертва за грях.... Свещеникът да натопи пръста си в кръвта и да поръси от кръвта седем пъти пред Господа, пред завесата на светилището. (Левит 4:3, 6)

„Сега, ако цялото общество на Израил съгреша неволно и това нещо е скрито от очите на събранието, и те са направили нещо против някоя от заповедите на ГОСПОДА в нещо, което не трябва да се прави, и са виновни; когато грехът, който са извършили, стане известен, тогава събранието трябва да принесе млад бик за греха и да го доведе пред шатъра за срещане... Помазаният свещеник трябва да донесе малко от кръвта на бика в шатъра за срещане. Тогава свещеникът да натопи пръста си в кръвта и да поръси с нея седем пъти пред Господа пред завесата. (Левит 4:13-17)

Използването на животинска кръв преминава от много литри кръв на жертвения олтар до периодично пръскане с кръв в святото място за жертвите за грях на цялото събрание или свещеника (което не би било много често) и накрая до кръв, с която се влиза направо в Пресвятото място в деня на умилостивението.

Глава 6

Божественият модел на кръвта

Тези, които сте запознати с вестта на движението Баща на любовта, познавате принципите на Божествения модел. Ако не сте запознати с този принцип, моля, прочетете книгите *Божественият модел на живота* и *Божественият модел*, налични за изтегляне от maranathamedia.bg.

Физическата кръв на Христос е каналът, който отваря човешкото сърце, за да получи истинско пречистване от Духа на Христос. Христос сравнява Своя животворящ Дух с кръв по следния начин:

Тогава Исус им каза: Истина, истина ви казвам, ако не ядете **плътта на Човешкия Син** и не пиете **кръвта Му**, нямате живот в себе си. **Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има вечен живот**, и Аз ще го възкреса в последния ден, защото Моята плът е истинска храна, и Моята кръв е наистина **питие**. Аз живея заради Отца, **така че този, който се храни с Мен, ще живее чрез Мен**. (Йоан 6:53-57)

Исус ни казва да ядем плътта Му и да пием кръвта Му. Учениците са шокирани от думите Му. Те са запознати със закона на Мойсей, който им казва, че е забранено да пият кръв.

Това да бъде вечен закон във всичките ви поко-

ления във всичките ви жилища: да не ядете нито тлъстина, нито кръв. (Левит 3:17)

Да не ядете нищо с кръвта, нито да гадаете или да врачувате. (Левит 19:26)

Защо Исус би им казал да пият кръвта Му? За щастие, Той обяснява ясно какво има предвид.

Когато Исус знаеше в Себе Си, че учениците Му се оплакват от това, Той им каза: „Това ли ви съблазнява? Тогава какво, ако видите Човешкия Син да се възнася там, където беше преди? **Духът е, който дава живот, плътта не ползва с нищо. Думите които ви говорят, са дух, и те са живот.** (Йоан 6:61-63)

Христос използва кръвта и плътта Си като символ на Духа Си. След това им казва ясно, че плътта не ползва нищо. Физическата плът и кръв не могат да премахнат греха от сърцето на грешника. Само Духът може да направи това.

Използвайки друга илюстрация, свързана с това, преди да умре, Христос им представил чашата с гроздов сок.

Тогава Той взе чашата и благодари, и им я даде, като каза: „Пийте от нея всички. **Защото това е Моята кръв на новия завет, която се пролива [Гр. №1632] за мнозина за опрощение на греховете ...** Но Аз ви казвам, че няма да пия от този плод на лозата отсега нататък до онзи ден, когато ще го пия нов с вас в царството на Моя Отец. (Матей 26:27-29)

Той казва, това е моята кръв на Новия завет, която се пролива за мнозина за опрощение на греховете. Очевидно гроздовият сок не е кръвта на Христос, но той сочи към дара на Неговата физическа кръв, от която сме се нуждаели, за да приемем прошка, но много повече към Неговия Дух, който се излива върху всички, които Го приемат за свой Спасител и извършва делото на прочистване и новородение в сърцето.

Същата дума, която Исус използва, когато казва „пролята за

мнозина“, се използва и по-късно в Новия завет по този начин.

Следователно, бидейки въздигнат от дясно на Бога и **след като получи от Отца обещанието за Светия Дух, той изля** [Гр. №1632] **това, което сега виждате и чувате.** (Деяния 2:33)

И онези от обрязаните, които повярваха, бяха учудени, всички, които дойдоха с Петър, защото **дарът на Светия Дух беше излят** [Гр. №1632] **и върху езичниците.** (Деяния 10:45)

Сега надеждата не разочарова, защото Божията любов е **излята** [Гр. 1632] **в сърцата ни чрез Светия Дух,** който ни е даден. (Римляни 5:5)

Но когато благостта и любовта на Бога, нашият Спасител, се явиха към човека не чрез праведни дела, които сме извършили, но според Своята милост, Той ни спаси чрез окъпването на новороденото и **обновяването на Светия Дух, когото изля** [Гр. №1632] **изобилно върху нас** чрез Исус Христос, нашия Спасител... (Тит 3:4-6)

Когато Исус излива живота Си върху нас чрез Духа, това е начинът, по който сме пречистени от Неговата кръв, тъй като Животът на Исус е символизиран в Новия Завет като Неговата кръв.

В този контекст можем по-добре да оценим значението на казаното от Йоан в първото му послание.

Това, което беше отначало, което сме чули, което сме видели с очите си, което сме гледали и нашите ръце са пипали, относно Словото на живота - **животът беше изявен,** и ние видяхме, и свидетелстваме и ви възвестяваме **онзи вечен живот, който беше при Отца и беше изявен на нас** - това, което видяхме и чухме, ви го проповядваме, за да имате и вие общение с нас; и наистина нашето общение е с Отец и с Неговия Син Исус Христос. И това

ви пишем, за да бъде радостта ви пълна. Това е посланието, което чухме от Него и ви заявяваме, че **Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина**. Ако кажем, че имаме общение с Него, а ходим в тъмнина, лъжем и не вършим истината. Но ако ходим в светлината, както Той е в светлината, имаме общение един с друг **и кръвта на Исус Христос, Неговият Син, ни очиства от всеки грях.** (1 Йоаново 1:1-7)

Йоан говори за Христос като живот, изявен пред нас. След това говори за общението, което имаме с Отец и Сина. Това общение е възможно само чрез Светия Дух на Христос.

Следователно, ако има някаква утеха в Христос, ако има някаква утеха на любовта, ако има някакво общение на Духа, ако има някаква обич и милост... (Филипяни 2:1)

Тогава Йоан казва, че в Бог няма тъмнина. Тъмнината се свързва със смъртта. Смъртта често присъства при проливането на буквална кръв.

Той ги изведе от тъмнината и сянката на смъртта и разби оковите им на парчета. (Псалм 107:14)

За да освети онези, които седят в тъмнина и смъртна сянка и да насочи нозете ни по пътя на мира. (Лука 1:79)

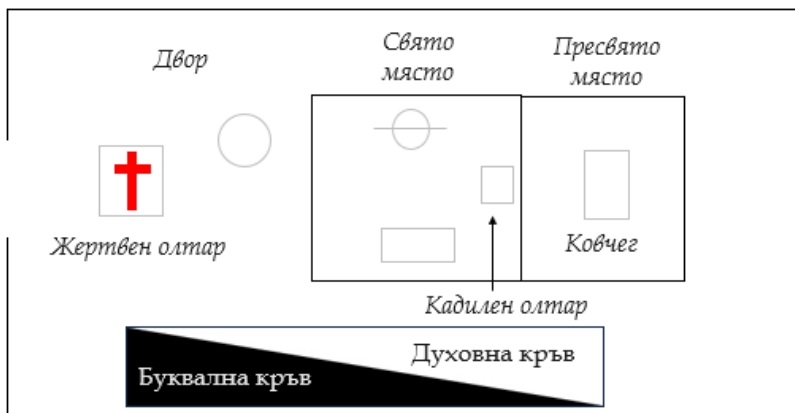
Ако Бог няма тъмнина в Себе Си, тогава Той не изисква смърт и кръв. Какво общение е да познаваш такъв Бог и Неговия Син. Това наистина е ценно общение. След това Йоан казва, кръвта на Исус Христос ни очиства от ВСИЧКИ грехове. Това е препратка към Духа на Христос.

Буквалната кръв на Христос не ни очиства от ВСЕКИ грях. Павел заявява в Евреи 9:22, че *почти* всички неща се пречистват чрез кръвта, но това означава, че не всички неща се пречистват по този начин. Християните знаят добре, че след като приемат Христос за свой Спасител, те не спират веднага да грешат. Следователно изливането на Христовия живот към нас чрез вечния

Дух е това, което ни пречиства от ВСЕКИ грях.

Връщайки се към системата на Светилището, когато човек предприеме духовното пътешествие от жертвения олтар към Ковчег на завета, неговото разчитане на буквалната кръв на Христос намалява и разчитането му на Духовната кръв на Христос обзема всичко.

От буквална към духовна кръв

1. Физическата кръв на Христос задоволява нуждите на човека и отваря ума Му за Божията любов. Това освобождава или изчиства ума му от погрешната му идея, че Бог го осъжда.
2. Духовната кръв на Христос очисти, изцелява и възстановява човека водейки го към Хриstopодобието и го подготвя да живее вечно с Отца и Сина.

Когато грешниците се чувстват напълно осъдени, това е тяхното възприемане на Божия характер и техните идеи за справедливост. Хората се нуждаят от застъпничеството на Христос чрез средствата на Неговата буквална кръв, за да им помогне да повярват, че Бог ги приема. Но докато хората растат в своето доверие към Христос и научават за характера на Отец, отразен в живота на Христос на земята, те имат възможността да научат, че Бог не съди и не осъжда – ние просто трябва да Го помолим

да ни прости и да ни помогне, като ни даде Духа на Своя Син. Можем да говорим на скалата, вместо да изискваме тя да бъде ударена. Можем да бъдем пречистени чрез кръвта на Христос със знанието, че това е Неговият Дух.

Поглеждайки надолу през пътя на Светилището, откриваме, че буквалната кръв го осквернява, докато духовната го очиства.

Светилището също е символ на нашия телесен храм. Когато вярваме, че Божията справедливост изисква смърт, ние оскверняваме телесния си храм. Когато виждаме, че Бог изисква смъртта на престъпника, ние ставаме жертва на това да искаме смъртта на тези, които считаме за прегрешили, което също осквернява телесния ни храм.

Но когато научим истината за Божия характер, разкрит в Христос, тогава получаваме Духа на този, който не съди, не осъжда и не унищожавя. Това започва да очиства нашия телесен храм до такава степен, че жертвите и приносите за грях ще престанат.

От тази гледна точка на посредничеството на Христос и делото на изкуплението виждаме, че когато Исус казва „моята кръв, моята кръв“ пред Своя Отец, това означава, че Той е готов да продължи да дава живота Си на човешката раса въпреки отхвърлянето Му, което Бог никога няма да Го принуди да направи, ако Исус почувства, че те напълно Го отрязват.

Глава 7

Времето на Якововата скръб

Онези 144 000, които ще бъдат запечатани в последните движения на земната история, ще могат да живеят в присъствието на Бог без ходатай с буквална кръв. Те са изпрали дрехите си в духовната кръв на Христос и са ги избелили. Няма осъждане за тях, защото правосъдната система на Сатана е изчистена от умовете им. Алилuia.

Но наличието на кръв в Светилището в Деня на умилостивението по времето на древния Израел сочи към последната битка за Божия народ да се довери на Божия характер.

Има връзка между церемонията по очистване на храма от греха в Деня на умилостивението и очистването на грешника от проказата; символ на греха.³

Почистване на светилището в Деня на умилостивението – Левит 16	Очистване на грешника от проказа – Левит 14
Избрани са два козела (Левит 16:5)	Избрани са две птици (Левит 14:4)

3 Благодаря на Шон Съгън, че сподели този паралел с мен.

<p>Единият козел е убит, другият е представян жив. (Левит 16:9-10)</p>	<p>Една птица е убита над течаща вода в глинен съд, живата птица е потопена в кръвта на убитата птица над течаща вода. (Левит 14:5-6)</p>
<p>Кръвта на убития козел, се поръсва седем пъти върху олтара за тамян. Светилището е почистено. (Левит 16:18-19)</p>	<p>Кръвта на убитата птица се пръска седем пъти върху лицето, което се почиства. Човекът е обявен за чист. (Левит 14:7)</p>
<p>Първосвещеникът изповядва греховете над живия козел, който след това е изпратен в пустинята. (Левит 16:21)</p>	<p>Живата птица се пуска на открито. (Левит 14:7)</p>

Тези две церемонии свързват очистването от греха както от светилището, така и от индивида. Този процес ще се случи за Божия народ по време на запечатването точно преди Второто пришествие. То е времето на Якововата скръб.

Изправен пред смъртна заплаха от брат си Исав, Яков се моли на Бог за избавление. Когато идва неговият освободител, Яков го мисли за враг и се бори с него, без да осъзнава, че това е Христос. Символично това означава, че Яков трябва да се изправи пред цялата си вина и срам, за да повярва, че Бог ще му помогне в кризата му с Исав. По подобен начин Божиите хора в края на времето ще бъдат изправени пред всичките си грехове, когато Христос се приближи до тях.

След това Божият народ ще бъде потопен в тези сцени на скръб и бедствие, описани от пророка като времето на Якововата скръб. „Така казва Господ: Чухме глас на трепет, на страх, а не на мир... Всички лица са преbledнели. Уви! Защото оня ден е велик, така че няма подобен на него; това е времето на Якововата скръб; но той ще бъде спасен от това. Еремия 30:5-7. Нощта на Якововото страда-

ние, когато той се бори в молитва за избавление от ръквата на Исав (Битие 32:24-30), представлява преживяването на Божия народ по време на скръбта. (*Великата борба*, стр 616.)

Тъй като Божиите хора са изправени пред смъртния указ на неделния закон, те се чувстват откъснати от Бог. Сатана представя греховете им в най-преувеличена светлина и те се чувстват съкрушени.

Както Сатана повлия на Исав да тръгне срещу Яков, така ще подбуди нечестивите да унищожат Божия народ във времето на скръбта. И както обвини Яков, така той ще насочи обвиненията си срещу Божия народ. Той счита света за свои поданици; но малката компания, която спазва Божиите заповеди, се съпротивлява на неговото надмощие. Ако може да ги изличи от земята, триумфът му щеше да бъде пълен. Той вижда, че свети ангели ги пазят, и заключава, че греховете им са простени; но не знае, че делата им са решени в горното светилище. Той има точно познание за греховете, които ги е изкушил да извършат, и ги представя пред Бог в най-преувеличена светлина, настоявайки, че този народ заслужава също толкова, колкото и самият той, изключване от благоволенieto на Бог. Той заявява, че Господ не може справедливо да прости греховете им и въпреки това да унищожи него и неговите ангели. Той ги смята за своя плячка и изисква те да бъдат дадени в ръцете му, за да ги унищожи. (*Великата борба*, стр. 618, пар. 2)

В тяхната борба с греховете им, забелязваме че Божиите хора посочват своето минало покаяние като част от тяхната увереност, че Бог не ги изоставя.

Отвсякъде те чуват заговори за предателство и виждат активното действие на бунта; и в тях се събужда силно желание и сериозен копнеж на ду-

шата това голямо вероотстъпничество да може да бъде прекратено и на нечестието на нечестивите да се сложи край. Но макар да молят Бог да спре делото на бунта, с остро чувство на самоупрек самите те нямат повече сила да се противопоставят и да отблъснат мощния прилив на злото. Те смятат, че ако винаги бяха използвали всичките си способности в служба на Христос, като вървяха напред от сила в сила, силите на Сатана биха имали по-малко мощ да надделеят срещу тях. (*Великата борба*, стр. 619, Параграф 2)

Те наскърбяват душите си пред Бог, **посочвайки своето минало покаяние за многото си грехове и молейки за обещанието на Спасителя**: „Нека се хване за силата Ми, за да склучи мир с Мен; и ще склучи мир с Мен Исая 27:5. Тяхната вяра не отслабва, поради това, че молитвите им не получават веднага отговор. Въпреки че страдат от най-голяма тревога, ужас и мъка, те не престават да се застъпват. Хванали са се за силата на Бог, както Яков се хванал за Ангела; и езикът на душите им е: „Няма да Те пусна , докато не ме благословиш“. (*Великата борба*, стр. 619, пар. 3)

Докато Божиите хора се изправят пред последната си битка, последните следи от фалшивата правосъдна система в тях излизат наяве. Когато им се разкрие добротата на Божия характер, те виждат величината на своя грях. Изкушени са да се оттеглят от идентичността си на Божи деца. Но победата на Исус в Гетсимания, където Той се поти с капки кръв, държейки се за любовта на Отец, им е донесена чрез Духа и им дава победата.

Това е символизирано в последния акт на изкуплението в Пресвятото място. Докато се борят със самоосъждане за греховете си, погръскването с кръв им дава увереност. Докато молят за Духа, те го получават и съвестта им е напълно изчистена и те са запечатани. Последните остатъци от враждата са изчезнали; фалшивата правосъдна система е изкоренена и победена.

Христос е убил враждата в тях и сега храмът може да бъде завършен. Какъв славен ден ще бъде това!

Преди да продължим, просто искам да споделя с вас един цитат от Духа на пророчеството, който потвърждава, че кръвта на Христос е Неговият живот, Неговият Дух. И в този цитат ние сме отведени до източника на живота на Христос, който е Неговият Отец.

Всичко идва от Бога. Нямаме нищо, което да не сме получили; и повече от това, ние нямаме нищо, което да не е изкупено за нас чрез кръвта на Христос. Всичко, което притежаваме, идва при нас подпечатано с кръста, купено с **кръвта, която е скъпоценна отвъд всяка мярка, защото е животът на Бога.** (*Планината на благословието*, стр. 66 - Параграф 2)

Глава 8

Страданията Христови и Настоящият кръст

Защо изливането на Христовия Дух е представено като кръв? Това е така, защото когато Духът на Исус влезе в сърцето на човека, Той идва в обиталището на беззаконието. Човешкото сърце е гнило; пълно с всякакви злини. Да пребъдва в сърцето на разкаял се грешник е голяма жертва за Христос. Както всички християни добре знаят, дори най-добрите ни усилия са далеч от живота на Исус. Когато изразяваме разочарование към другите, когато осъждаме хората с нашите думи, Исус е пронизван докрай. Това Му причинява агония.

„И онези, които Го прободоха.“ Тези думи се отнасят не само за мъжете, които прободоха Христос, когато Той висеше на Голготския кръст, но и за онези, които чрез злословене и погрешни действия Го пробождат днес. Всеки ден Той страда от агониите на разпятието. Ежедневно мъже и жени Го пронизват, като Го опозоряват, отказвайки да вършат волята Му. (*Знамения на времето*, стр. 28, януари 1903 г., пар. 8)

Давайки ни живот, Христос трябва да понесе нашите грехове, които Му причиняват много страдания. Ето защо символът на кръвта е толкова подходящ. Тази реалност ни разкрива, че докато Христос веднъж бил разпнат в плът, Той е разпъван в

Духа от падането на Луцифер досега.

Тези, които мислят за резултата от ускоряването или възпрепятстването на благовестието, мислят за това във връзка със себе си и със света. Малцина се замислят за връзката му с Бог. Малцина се замислят за страданието, което грехът причинява на нашия Създател. **Цялото небе страдаше в агонията на Христос; но това страдание не започна и не свърши с Неговото проявление в човечеството. Кръстът е откровение за нашите притъпени сетива относно болката, която от самото си начало грехът е донесъл в сърцето на Бог. (Възпитание, Гл. 31 Дело на цял живот – Параграф 3)**

Библията изразява този принцип по следния начин.

Ще му се поклонят всички, които живеят на земята, чиито имена не са записани в книгата на живота на **заклания Агнец от създаването на света.** (Откровение 13:8)

Христос не може просто да сподели Духа Си с грешника, Той трябва да Го излее върху нас с безкрайна любов, често докато пролива сълзи в същото време. Колко велика е любовта на нашия Спасител. Както Павел го изразява:

...понасяйки винаги в тялото си смъртта на Господ Исус, за да може животът на Исус също да се прояви в нашето тяло. (2 Коринтяни 4:10)

Като християни, възможно ли е да сме напълно невежи за това колко болка можем да Му причиним? Тези от нас, които сме влезли в истината за Отец и Сина и Неговия характер, запитваме ли се как се чувства Исус, когато Неговите деца говорят за Троицата или че Неговият Баща е насилник? Това Му причинява болка. Християните, които осъждат другите или искат наказание над тях, Го пронизват.

Отнесете това до нивото на пастори, свещеници и учители, които малтретират сексуално деца в името на Бог - нашият

скъп и благословен Спасител! Каква агония изтърпява Той за всички нас.

Ако ограничим кръвта на Исус до Неговата смърт преди 2000 години, не можем наистина да видим агонията Му днес, нито да разберем истинската величина на кръста Му. „Всеки ден Христос търпи агониите на разпятието“ – как изобщо можем да разберем това?

Но въпросът тук е, че на Христос Му струва много болка, за да ни даде Своя Дух. Колкото повече се протяга към нас, за да ни достигне и колкото по-уязвим става за нас, толкова по-висок е рискът да претърпи болка, ако Го отхвърлим или блокираме призивите Му.

Ето защо жертвоприношенията, заповядани в Числа 28-ма глава по отношение на съботата, показват, че два пъти повече агнета са били пожертвани в събота, отколкото в обикновен ден. Съботата е специален ден на общение за Божия народ. Това означава, че Христос се опитва да се доближи до сърцата ни и да общува с нас. Но тъй като повечето хора отхвърлят съботата и Неговия нежен Отец, или презират Неговите постановления и съдби, Христос е пробождан.

Отново заявяваме, че поради това символиката в принасянето на повече животни по време на Пасхата и Шатрите разкрива както копнежа на нашия Спасител да ни привлече към Себе Си, така и голямата скръб, която изпитва, когато по-голямата част от човешкото семейство Го отхвърля.

Исус е Господар на съботата и копнее да ни привлече към Своя Отец, за да можем да общуваме с тях. Нека си спомним нашия възлюбен Спасител и колко Му струва да ни даде Своя Дух; Неговата жизнена кръв.

Глава 9

Разбиране на системата за жертвоприношения

Една от големите причини, поради които християните смятат, че Бог изисква буквална кръвна жертва, е поради институцията на системата за жертвоприношения и по-специално историята за Пасхата в Египет. Изявления като това изглеждат показват, че Бог е искал жертвите.

В съвет със Своя Отец, Христос установи системата от жертвени приноси; така че вместо незабавно да дойде върху престъпника, смъртта да бъде прехвърлена на жертва, което трябва да символизира великото и съвършено приношение на Божия Син. (*Избрани вести*, том 1, Гл. 30 Законът и евангелието – Параграф 3)

Въпросът, който трябва да бъде зададен, е защо Бог е установил тази система, когато Библията казва на няколко места, че Той не е искал жертва и принос?

Жертва и принос Ти не пожела; отворил си ушите ми. **Всеизгаряне и жертва за грях Ти не искаше.**
(Псалми 40:6)

Като допълнително доказателство за това разгледайте следното:

Планът за изкуплението е измислен преди да

бъдат положени основите на света. В небето се чу тайнствен глас, който казваше: „Жертва и принос не искаш, но тяло си ми приготвил... Ето, идвам да изпълня Твоята воля, Боже;“ „да, твоят закон е в сърцето ми.“ (*Ривю енд Херълд*, 16 септември 1902 г.)

Тук виждаме ясно доказателство, че когато планът за изкуплението е измислен, се чува глас от всички ангели, че Бог не иска жертва и принос. Това привидно противоречие ни показва, че от едната страна на тази дискуссия действия огледало; кое-то означава, че едно от тези твърдения е отражение на Божия характер, а другото е приспособяване към човешкото мислене. В нашето старание да хармонизираме тези две твърдения, виждаме нещо интересно в историята за Авраам.

Все пак патриархът молеше за някакъв видим знак като потвърждение на вярата му и като доказателство за следващите поколения, че Божиите благодатни цели към тях ще бъдат изпълнени. **Господ прояви снизхождение като склучи завет със Своя служител, използвайки такива форми, каквито бяха обичайни сред хората за подпечатване на тържествено споразумение. По божествено указание Авраам принесе в жертва юница, коза и овен,** всяко от тях на по три години, като раздели телата им и постави парчетата на малко разстояние едно от друго. Към тях той добави гургулицата и младия гълъб, които обаче не бяха разделени. След като това беше направено, той с благоговение премина между частите на жертвата, давайки тържествен обет на Бог за вечно покорство. (*Патриарси и пророци*, Гл. 12 Авраам в Ханаан – Параграф 16)

На Авраам е божествено наредено да принесе в жертва три животни, но това, което Бог му нарежда да направи, е нещо *обичайно сред хората*. Снизхождение от страна на Бог е да достигне нивото на Авраам, за да го насърчи във вярата. Това

не е нещо, което Бог иска или от което се нуждае, но нещо, от което Авраам се нуждае и Бог го посреща в неговата нужда.

Интересно е, че ако се върнем към началото на човешката история, не откриваме записани инструкции от Бог относно системата за жертвоприношения. Просто е записано следното:

И в течение на времето стана така, че Каин принесе принос от плода на земята на ГОСПОДА. Авел също донесе от първородните на стадото си и от тлъстината им. И ГОСПОД уважи Авел и неговия принос. (Битие 4:3-4)

Но както прочетохме, Духът на пророчеството ни казва, че Бог е установил системата за жертвоприношения. Но причината, поради която Той прави това, е, за да помогне на Адам да види какво има вътре в него. Когато Адам изял плода на дървото, духът на Сатана влязъл в него. Както записва книгата Осия:

И те, като Адам, престъпиха завет, там постъпиха коварно срещу мен. (Осия 6:7 Буквален превод на Йънг)

Предателството е нещо скрито и тайно. Адам не осъзнавал враждата, която съществувала в него.

Защото плътският ум е вражда срещу Бога; тъй като не се подчинява на Божия закон, нито може. (Римляни 8:7)

Нашият небесен Отец дава на Адам жертвената система, за да му покаже какво е в сърцето му. Това е диагностичен инструмент, който да му покаже колко сериозно е състоянието му. Колко милостиво е от страна на Бог да прояви снизхождение и да позволи скъпоценните агнета, които Той е създал, да бъдат използвани, за да помогнат на Адам да разбере сериозността на положението си. За нашия Отец е било много болезнено да вижда заколването на тези агнета.

Семето в сърцето на Адам се проявява в Каин, когато той убива брат си. Авел е изпълнен с Духа на Христос. Каин остава

в естествения плътски ум. Същото това семе ще се прояви 4000 години по-късно, когато еврейският народ, подпомаган от езичниците, убие Божия Син.

Когато Адам осъзнава проблема Си, той се разкайва за враждебността си и смирено следва своя Спасител, избирайки да се отрече от плътската си природа.

За Адам принасянето на първата жертва беше най-болезнена церемония. Ръката му трябваше да бъде вдигната, за да отнеме живот, който само Бог може да даде. Това беше първият път, когато стана свидетел на смърт и той знаеше, че ако беше послушен на Бог, нямаше да има смърт за човек или животно. Докато убиваше невинната жертва, той трепереше при мисълта, че **неговият грях трябва да пролее кръвта на неопетнения Божи Агнец**. Тази сцена му даде по-дълбоко и по-ярко усещане за величието на неговото прегрешение, което нищо друго освен смъртта на скъпия Божия Син не можеше да изкупи. (Патриарси и пророци, Глава 4 Спасителният план – Параграф 18)

Адам никога не би могъл да си представи, че яденето на забранения плод ще позволи на Сатана да изврати природата му, да проникне в ума му с фалшива справедливост, която изисква смърт, и да го излъже относно Божия характер. Забелязваме внимателно думите, че „грехът му трябва да пролее кръвта на неопетненото Божие агне“.

Бихте могли да прочетете тези думи, така сякаш казват, че Божието правосъдие изисква смъртта на Неговия Син, за да осигури прошка за Адам и човешката раса. Но ако Бог е този, който изисква тази смърт, защо Адам трябва да заколи агнето? Защо Бог не заклал агнето, за да бъде това символ на факта, че Неговата справедливост изисква това?

Сигурно Адам е бил длъжен да заколи агнето, защото той е този, който вярва, че всеки грях трябва да бъде наказан, заедно с шокиращата реалност, че той несъзнателно носи в себе си

семената на желанието на Сатана да убие Божия Син.

Глава 10

Огледалото⁴

В този контекст Бог установява жертвената система като огледало на случващото се в Адам. Получаваме прозрение за това как Бог се отнася с нас чрез начина, по който Христос се отнася към онези, които Го слушат да разказва историята за богаташа и Лазар.

В тази притча [за богаташа и Лазар] Христос се срещаше с хората на тяхната собствена почва. Доктрината за съзнателно състояние на съществуване между смъртта и възкресението се поддържаше от много от онези, които слушаха думите на Христос. **Спасителят знаеше за техните идеи и Той очерта Своята притча така, че да внуши важни истини чрез тези предубедени мнения. Той издигна пред Своите слушатели огледало, в което те можеха да се видят в истинската си връзка с Бог.** Той използваше преобладаващото мнение, за да предаде идеята, която искаше да направи видна за всички – че никой човек не е ценен заради притежанията му; тъй като всичко, което има, му принадлежи само като нещо дадено назаем от Господ. Злоупотребата с тези дарби ще го постави

4 За разширено изложение на темата за огледалото вижте книгата *Принцип на огледалото*, достъпна на maranathamedia.bg.

по-ниско от най-бедния и страдащ човек, който обича Бог и Му се доверява. (*Притчи Христови*, Гл. 21 Поставена е голяма баздна – Параграф 11)

Прилагайки този огледален принцип към жертвената система, виждаме, че Бог е знаел какви са идеите на Адам за изкуплението. Той знаел, че Сатана го е убедил, че всеки грях трябва да бъде наказан. Молейки Адам да отнеме живота на невинното агне, Бог поставя пред Адам огледало, в което той можел да види себе си в истинската си връзка с Бог.

Христос можел да каже на Своите слушатели, че душата не е безсмъртна и че историята за богаташа, който вика от пъкъла, е глупост. Но слушателите му вярвали в това и опитът да ги убеди, че това е погрешно, само би събудил съпротива. Единственото нещо, което Христос можел да направи, било да се стреми да им представи истината в рамките на техните грешни идеи.

В контекста на огледалото намираме хармония между това, че Бог установява жертвената система, като в същото време не изисква жертва и принос.

Глава 11

Извратените жертви

Друг момент, който трябва да вземем предвид, е честотата в принасянето на жертвите. В началото се казва:

И стана така, че **в края на дните** Каин донесе от плода на земята подарък на Йехова; и Авел също донесе от първородните на стадото си, дори от тлъстите им; и Йехова погледна към Авел и към неговия дар. (Битие 4:3-4 Буквален превод на Ъънг)

Коментирайки този стих, Джон Уесли заявява:

В течение на времето - В края на дните, **или в края на годината, когато са пазили своя празник в събрание, или в края на дните от седмицата, седмия ден;** (Коментар на Уесли върху Битие 4:3)

В контекста на Божията нежна любов към животните (Йона 4:11), принасянето на жертва веднъж годишно би изяснило въпроса. Ако това се върши всяка седмица, това крие риск сърцето да се закорави за преподавания урок.

Сатана положил усилия да унищожи значението на жертвите.

Поверената на Адам жертвена система също беше изопачена от неговите потомци. Суеверието, идолопоклонството, жестокостта и разпуснатостта поквариха простата и значима служба, която Бог беше определил. (*Патриарси и пророци*, Гл. 32 За-

конът и заветите – Параграф 5)

Скоро предпотопните хора започнали да принасят човешки жертви, за да успокоят едно, според техните възприятия, разгневено божество.

Олтарите, на които бяха принасяни човешки жертви, бяха съборени и поклонниците бяха накарани да треперят от силата на живия Бог и да разберат, че тяхната поквара и идолопоклонство са причинили унищожението им. (*Патриарси и пророци*, Гл. 7 Потопът – Параграф 23)

Именно в този контекст Каиафа бил мотивиран да принесе Христос в жертва.

В устата на Каиафа тази най-ценна истина беше превърната в лъжа. **Политиката, която той защитава, се основава на принцип, заимстван от езичеството.** Сред езичниците смътното съзнание, че човек трябва да умре за човешката раса, е довело до принасянето на човешки жертви. Така че Каиафа предложи чрез жертвата на Исус да спаси виновния народ, не от прегрешение, а в прегрешение, за да могат да продължат в греха. (*Копнежът на вековете*, Гл. 59 Заговори на свещениците – Параграф 10)

Склонността на хората да принасят жертви като умилостивение на Бог за техните грехове е изразена в следните думи:

Ще благоволи ли Господ с хиляди овни, с десет хиляди реки масло? Да дам ли първородния си за престъплението си, плода на тялото си за греха на душата си? (Михей 6:7)

Простата служба, която Бог предоставя на Адам, за да диагностицира враждата в сърцето му, в крайна сметка е напълно изопачена. Фактът, че както израилевият народ, така и езичниците са били под влияние, което е подтиквало бащите да убиват собствените си деца като жертва, отразява първоначалното разбиране, че Бог ще ни предложи Своя Син, за да Го принесем

в жертва, която да задоволи нашите представи за справедливост. Но това е изкривено в идеята, че Бог Отец ще убие собствения Си Син, за да задоволи оскърбената Си справедливост.

Сатана се опитваше да предизвика презрение към жертвените приноси, които символизираха предварително смъртта на Христос; и тъй като умовете на хората бяха помрачени от идолопоклонство, той ги накара да фалшифицират тези приноси и да жертват собствените си деца на олтарите на своите богове. Когато хората се отвърнаха от Бога, божествените качества – справедливост, чистота и любов – бяха изместени от потисничество, насилие и бруталност. (*Патриарси и пророци*, Гл. 10 Вавилонската кула – Параграф 13)

Предприемайки тези стъпки, Сатана накарал хората да повторят това, което той бил направил, като поставил собствените си атрибути върху Бог.

Така архидемонът облича със собствените си атрибути Създателя и Благодетеля на човечеството. Жестокостта е сатанинска. Бог е любов; и всичко, което Той създаде, беше чисто, свято и прекрасно, докато грехът не беше донесен от първия велик бунтовник. (*Великата борба*, Гл. 33 Първата голяма измама – Параграф 10)

Коварството на човешкото сърце под вдъхновението на Сатана кара хората да скрият враждата си към Бог в самата жертва, предвидена за тях. Това е, което кара целия християнски свят да вярва, че буквалната кръв на Исус е това, което удовлетворява Божията справедливост и ги освобождава от Неговото осъждане.

Бог иска да освободи света от неговото самоосъждане и да ни насърчи да се хванем за Неговата любов чрез вяра, позволявайки на Духа или духовната кръв на Христос да ни очисти, изцели и преобрази в Неговия образ.

Вярата, че Божията справедливост изисква кръв, прикрива негодуванието, което живее в душите на хората. Това е негодувание, което има за цел да унищожи Божия Син, докато изповядва любов и почит към Него. Това негодувание, подхранвано в храмовете на езичеството, в крайна сметка ще намери своето върховно проявление в Престъплението на запустението (Папството), както е описано в Даниил 8-ма глава.

Глава 12

Заповеди за жертвоприношения на Пасха и планината Синай

По същия начин, по който Бог вдигнал огледало пред Адам при установяването на жертвената система, Господ установил и за Израел жертвата на Пасхата.

Говори на цялото събрание на Израел и кажи: „На десетия ден от този месец всеки човек трябва да вземе за себе си агне според бащиния си дом, агне за дом. И ако домакинството е твърде малко за агнето, нека той и съседът му до къщата му го вземат според броя на хората; според нуждите на всеки човек да измерите агнето. Ярето ви да бъде без недостатък, мъжко едногодишно. Можете да го вземете от овце или от кози. Да го пазите до четирнадесетия ден от същия месец. Тогава цялото събрание на израилевото общество да го заколи привечер. И да вземат от кръвта и да я намажат на двата стълба на вратите и на прага на къщите, където я ядат. (Изход 12:3-7)

Докато били в Египет, много от израилтяните се покварили в поклонението си на Бога. Тяхното робство в плътта било отражение на робството на сърцата им.

Жертви на доживотно робство, те бяха невежи,

необучени, деградирани. Имаха малко познание за Бог и малко вяра в Него. Бяха объркани от фалшивите учения и покварени от дългия си контакт с езичеството. (*Възпитание*, Гл. 5 Възпитанието на Израил – Параграф 5)

Деградацията на израилтяните причинявала дълбока скръб за Бог и Неговия Син. Христос ежедневно проливал жизнената Си кръв към тях чрез Своя Дух, докато те били в неведение за страданието, което техните действия Му причинявали. При вероотстъпничеството в Египет Христос бил разпнат.

И мъртвите им тела ще лежат на улицата на великия град, който духовно се нарича Содом и **Египет, където и нашият Господ беше разпнат.** (Откровение 11:8)

От гледна точка на небето, пасхалното агне е огледало на това, което Израел причинявал на Христос в Египет. За израилтяните кръвта на агнето съответства на техните объркани представи за жертвоприношенията, тъй като те са живели близо до египтяните в продължение на стотици години.

Докато израилтяните бяха в египетско робство, те бяха заобиколени от идолопоклонство. **Египтяните бяха приели традиции по отношение на жертвоприношенията.** Те не признаваха съществуването на Небесния Бог. Принасяха жертви на своите богове-идоли. С голяма помпозност и церемония изпълняваха своето поклонение на идолите. Издигаха олтари в чест на своите богове и изискваха дори собствените им деца да преминават през огъня. (*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 267, Параграф 2)

Дори някои от израилтяните участвали в тези езически ритуали, карайки собствените си деца да преминат през огъня за боговете на Египет.

Дори някои от израилтяните толкова бяха дегра-

дирали, че практикуваха тези мерзости, и Бог направи така че огънят да запали децата им, които те караха да преминават през огъня. Те не достигаха до крайностите на езическите народи; но Бог ги лиши от децата им, като направи огъня да ги погълне в акта на преминаване през него. (*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 268, Параграф 1)

В нашето разбиране за Божия характер бихме казали, че Бог е позволил огънят да достигне техните деца, допускайки да бъдат лишени от тях, защото както човек сее, така ще пожъне.

Отбелязваме внимателно какво казва Елън Уайт в следващия параграф относно това, което току-що прочетохме.

Тъй като Божият народ беше обърнал идеите за церемониалните жертвени приноси и имаше езически традиции, смесени с тяхното церемониално поклонение, **Бог благоволи да им даде определени насоки, за да могат да разберат истинското значение на онези жертви**, които трябваше да продължат само докато Божия Агнец трябваше да бъде убит, който беше великият предобраз на всичките им жертвени приноси. (*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 268, Параграф 2)

Както указанията за Пасхата в Египет, така и Божиите заповеди на планината Синай относно жертвоприношенията били низхождени към тяхното разбиране за жертвите. Това означава, че Бог е използвал огледало на техните предубедени мнения относно жертвите, за да ги научи на важни уроци. Използвайки нашето твърдение от *Притчи Христови* за огледалото, можем да вмъкнем темата за жертвите в параграфа, за да видим какво прави Бог.

В това [заповеди относно жертвоприношението] Христос се срещаше с хората на тяхната собствена почва. Доктрината за [умилостивяване на божеството чрез кръв] се поддържаше от много от онези, които слушаха думите на Христос. Спасите-

лят знаеше за техните идеи и Той формулира Своите [заповеди] така, че да внедри важни истини чрез тези предубедени мнения. Той постави пред Своите слушатели огледало, в което те можеха да се видят в истинската си връзка с Бог. (*Притчи Христови*, Гл. 21 Утвърдена е голяма бездна – Параграф 11 – адаптирано)

Честотата и степента на жертвоприношенията, записани в Левит, са снизхождение към възприятията на Израел за жертва. Нито на Адам, нито на Ной, нито на Авраам, нито на децата им е било заповядано да принасят жертви ежедневно. Но поклонението в египетския храм включвало ежедневни приношения от храна и напитки на техните богове, заедно с тамян и миро.⁵ Въпреки че жертвоприношението на животни не е имало централно място в египетската практика, те все пак са жертвали редовно животни. Обхватът на жертвоприношенията на животни в Египет кара някои да мислят, че те дори произхождат от там.⁶

В контекста на това, че Бог проявява снизхождение като дава инструкции на израилтяните относно жертвоприношенията, Той прави това според техните идеи за жертва. Той познавал предубедените им мнения и формулирал Своите заповеди така, че да внуши важна истина чрез тях.

Отново в този контекст Бог може да каже на Израел по времето на Еремия:

Така казва Господ на Силите, Израилевият Бог: **Добавете всеизгарянията си към жертвите си и яжте месо; защото не съм говорил на бащите ви, нито съм им заповядвал в деня, когато ги изведох из Египетската земя, относно всеизгарянията или жертвите.** Но това им заповядах, като казах: „Покорявайте се на гласа Ми, и ще бъдете Мой народ, и ще ходите по всички пътища, които съм ви заповя-

5 <https://www.ucl.ac.uk/museums-static/digitalegypt/religion/daily-cult.html>

6 https://en.wikipedia.org/wiki/Animal_sacrifice

дал, за да ви бъде добре. (Еремия 7:21-23)

Ежедневните жертви на Бог били в съответствие с разбирането на Израел за жертва, а не с Божието разбиране, защото Божиите пътища не са нашите пътища (Исая 55:8-9).

Бог не искал тези жертви, а желал те да слушат гласа Му и да Му се подчиняват, като приемат Неговия Дух, Неговата жизнена кръв.

Сега, когато виждаме цялата жертвена система в контекста на огледалото, можем да разгледаме следното твърдение от *Патриарси и пророци*:

Ако човекът беше спазил Божия закон, както е даден на Адам след неговото грехопадение, запазван от Ной и спасен от Авраам, нямаше да има нужда от обряда за обрязване. И ако потомците на Авраам бяха спазили завета, на който обрязването беше белег, те никога нямаше да бъдат съблазнени в идолопоклонство, нито би било необходимо да преживеят робство в Египет; те щяха да имат предвид Божия закон и нямаше да има нужда той да бъде провъзгласен от Синай или начертан върху каменните плочи. **И ако хората бяха практикували принципите на Десетте заповеди, нямаше да има нужда от допълнителните указания, дадени на Моисей.** (*Патриарси и пророци*, Гл. 32 Законът и заветите – Параграф 42)

Ако Божият народ бил верен, нямало да има нито обрязване, нито робство, нито Десет заповеди, написани на камък, нито закон на Мойсей. Това е жизненоважен принцип за разбиране. Това изобщо не означава, че няма истина в тези неща, защото Бог е учил хората чрез тези правила.

Например, четвъртата заповед относно оставянето на вашата слугиня и вашия слуга да почиват предвижда практикуването на робство. Тези думи срещат хората там, където са, защото робството не е принцип от Бог, но принципът на съботната почивка е вечен принцип.

С това осъзнаване можем да започнем да разбираме, че нашият Отец в небето никога не е искал буквална кръв, за да изкупи греховете ни, но Той ни е осигурил дара на Неговия Син, за да можем да избягаме от лъжата на Сатана, че „всеки грях трябва да бъде наказан.“ Христос бил принесен, за да ни помогне да се освободим от лъжата, че Бог не би простил.

Моля се да можете да видите как тази скъпоценна светлина идва към Божия народ в тези последни дни. Характерът на нашия Отец е напълно свободен от изискването за жертва и принос за грях. Всичко, което Той изисква, е разкайно сърце и съкрушен дух. Ние сме тези, които изискват кръв и смърт за греха. Както Уагонър ни учи:

Разбира се, идеята за умилостивение или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но **обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог.** (Е. Дж. Уагонър, *Справедливостта на милостта, Настояща истина Великобритания*, 30 август 1894 г.)

... ние оставихме въпроса за помирението точно там, където Писанията го поставят; и докато те имат много да кажат относно необходимостта човек да се помири с Бога, те нито веднъж не намекуват за такова нещо като необходимостта Бог да се помири с човека. Да се намекуне за необходимостта от такова нещо означава да се повдигне сериозно обвинение срещу характера на Бог. **Идеята е дошла в християнската църква от папството, което на свой ред я е донесло от езичеството, в което единствената идея за Бог е за същество, чийто гняв трябва да бъде успокоен чрез жертвоприношение.** (Е. Дж. Уагонър, *Настояща истина Великобритания*, 21 септември 1893 г.)

В този контекст всички кръвни жертви са езически жертви, защото Бог никога не ги е изисквал. Снизхождението на Бог е това, което ги предоставя като огледало за Адам, както и за Из-

раел, така че да се отвори канал за общуване с тях. Тъй като жертвите са предназначени да покажат какво е в сърцето на човека и всички хора са езичници по природа, следва, че всички жертви са езически; **всички жертви са огледало на враждата или негодуванието на хората срещу Христос**. Но в рамките на Израел Бог говори чрез тези предубеждения, за да ги научи на важна истина. Чрез системата на жертвоприношенията Бог направи така, че грехът на хората да изобилства, но където този грях изобилствал, благодатта изобилствала много повече (Римляни 5:20).

Сега трябва да отнесем тези принципи в книгата на Даниил. В Даниил 8-ма глава ни е дадена в символи историята на враждебността на Сатана, работеща чрез хората, за да убият Христос и да воюват един срещу друг. След това Гавраил казва на Даниил какво се случва, за да се сложи край на това негодувание или вражда (Даниил 8:19).

Глава 13

Овенът и козелът

Ритуалът на жертвоприношението на животни е преобладаващ в повечето древни цивилизации по света.

Жертвоприношението на животни е ритуално убиване и принасяне на едно или повече животни, обикновено като част от религиозен ритуал или за успокояване или запазване на благоволенieto на божество. Жертвоприношенията на животни са били често срещани в цяла Европа и Древния Близък изток до разпространението на християнството през късната античност и продължават в някои култури и религии днес.⁷

Тази почти универсална практика говори за лъжата, която Сатана е насадил дълбоко в човечеството, че божествената ръка се задвижва само от кръв. Вярно е, че повечето езически религии следват примера на Каин при принасянето на храна, но жертвоприношението на животни също играе централна част от техните религии.

Подобно на израилтяните, вавилонците, гърците, римляните и други имали специални празници, на които почитали своите богове. Всички тези факти ни говорят, че както казва Елън Уайт, израилтяните са били объркани от своите съседи в Египет и ритуалите, въведени в Синай, са били адаптация към това, с

7 https://en.wikipedia.org/wiki/Animal_sacrifice

което са били запознати.

В Данаил 8 глава четем за очистването на светилището. Данаил вижда във видение конфликт между овен и козел. Гавраил казва на Данаил, че овенът символизира Мидо-Персия, а козелът представлява Гърция.

Овенът, който видя, с двата рога - това са царете на Мидия и Персия. А козелът е царство Гърция. Големият рог, който е между очите му, е първият цар. (Данаил 8:20-21)

Тази война между Гърция и Персия говори за враждата, която живее в сърцата на хората един към друг. Има пълен пророчески слой, включен в Данаил 8-ма глава, който ни дава поредица от събития от времето на Персия до началото на очистването на Светилището през 1844 г.

Но събитията от човешката история са повлияни от скритото дело на добрите и злите ангели; Христос насочва добрите ангели, а Сатана насочва злите. Ние сме запознати с принципа на преминаване през видимия към невидимия слой на места като Откровение 12-та глава.

И друго знамение се яви на небето: ето, голям огненочервен змей със седем глави и десет рога и седем корони на главите му. Опашката му завлече една трета от звездите на небето и ги хвърли на земята. И змеят застана пред жената, която беше готова да роди, за да погълне Детето ѝ, щом се роди. (Откровение 12:3-4)

Видимото значение на този пасаж изобразява змея като Рим в лицето на Ирод, който е бил под римски контрол, и неговият план да убие Христос, когато се роди. Хвърлянето на звездите на земята се отнася за много от водачите на Израел, които били преследвани и убивани по това време. Вижте как Юрая Смит тълкува това.

Змеят повлича третата част от небесните звезди. Ако дванадесетте звезди, с които е увенчана жена-

та, използвани тук символично, означават дванадесетте апостоли, тогава звездите, хвърлени от змея преди опита му да унищожи мъжкото дете или преди християнската ера, **може да означава част от владетелите на еврейския народ.** (Юрая Смит – *Даниил и Откровение*)

Юрая Смит описва видимите събития, но тези стихове също описват първоначалната война в небето.

Когато Сатана стана недоволен в небето, той не постави оплакването си пред Бог и Христос, но отиде сред ангелите, които го смятаха за съвършен и им съобщи, че Бог му е нанесъл несправедливост, като е предпочел Христос пред него. Резултатът от това погрешно представяне беше, че чрез съчувствието си към него **една трета от ангелите загубиха своята невинност, високото си състояние и своя щастлив дом.** Сатана подбужда хората да продължат на земята същото дело на ревност и зли предположения, което е започнал на небето. (*Свидетелства към църквата*, том 5, Гл. 30 Измамата на греха - Параграф б)

Така че Откровение 12:2-3 говори не само за видимото събаряне на водачите на Израел от Рим преди 2000 години, но и за невидимата история на змея Сатана, който е съборил една трета от небесните ангели в началото.

Виждаме подобен принцип в книгата на Езекиил, където пророкът описва царя на Тир:

Господното слово дойде пак към мен и каза: **Сине човешки, кажи на княза на Тир:** Така казва Господ Иеова: Понеже сърцето ти се надигна и ти каза: `Аз съм бог, седя в седалището на боговете, всред моретата,` Но ти си човек, а не бог, въпреки че си поставил сърцето си като сърце на бог (Ето, ти си по-мъдър от Даниил! Няма тайна, която да може да се скрие от теб! С мъдростта си и разума

си придобил богатство за себе си, И събираше злато и сребро в съкровищниците си; Чрез голямата си мъдрост в търговията ти увеличи богатството си, и сърцето ти се надигна заради богатството ти),“ „Затова така казва Господ БОГ: „Понеже си поставил сърцето си като сърце на бог...“ (Езекиил 28:1-6)

Останалата част от Езекиил 28-ма глава дава описание на дейността на Сатана и неговия край. Но видимият слой показва делото на Сатана чрез царя на Тир. Невидимият слой разкрива делото на Сатана. Когато разгледаме термина „княз на Тир“ и го сравним със събитията, случващи се в книгата на Даниил, виждаме нещо много интересно:

Изведнъж една ръка ме докосна, от което коленете и дланите ми потръпнаха. И той ми каза: „О, Данииле, възлюбени човече, разбери думите, които ти говоря, и се изправи, защото сега съм изпратен при теб.“ Докато ми говореше тази дума, аз стоях треперещ. Тогава той ми каза: „Не бой се, Даниил, защото от първия ден, когато насочи сърцето си да разбираш и да се смириш пред твоя Бог, думите ти бяха чути; и аз дойдох заради думите ти. **Но князът на Персия ми противостоеше двадесет и един дни; и ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне**, защото останах сам с царете на Персия. (Даниил 10:10-13)

Гавраил дошъл при Даниил, за да му обясни нещата. Той обяснява, че е бил задържан да не дойде при него от княза персийското царство, но Михаил, който е Христос, му е помогнал. Следователно принцът на царството на Персия бил Сатана, действащ чрез персийския цар. Но Михаил и Гавраил побеждават Сатана, за да насърчат царя да пусне Израел да се върне в родината им.

Докато Сатана се опитваше да повлияе на висшите сили в царството на Мидо-Персия, за да покаже немилост към Божия народ, ангелите работеха

ха в полза на изгнаниците. Спорът беше такъв, от който цялото небе се интересуваше. Чрез пророк Данаил ни се дава бегъл поглед върху тази могъща борба между силите на доброто и силите на злото. **В продължение на три седмици Гавраил се бори със силите на тъмнината, опитвайки се да противодейства на влиянията, насочвани срещу ума на Кир; и преди състезанието да приключи, самият Христос дойде на помощ на Гавраил.** „Князът на персийското царство ми противостоеше двадесет и един ден“, заявява Гавриил; „но ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне; и аз останах там с царете на Персия Даниил 10:13. Всичко, което небето можеше да направи в полза на Божия народ, беше направено. Победата най-накрая беше спечелена; силите на врага бяха контролирани през всичките дни на Кир и през всичките дни на неговия син Камбиз, който царува около седем години и половина. (Пророци и царе, Гл. 46 Божиите пророци им помагаха – Параграф 12)

Сатана е князът на този свят, но Христос е Началникът на земните царе. (Откровение 1:5). Сатана е узурпирал властта на Исус в царствата на този свят, но Христос е законният владетел. И така, въпреки че Сатана контролирал Персия, в събитията от Данаил 8-ма глава, Христос насочвал царя да позволи на Израел да се върне в дома си. Исаия пророкува за делото на Христос чрез Кир, царя на Персия.

Който казва за Кир: **„Той е Моят пастир** и той ще изпълни всичкото Ми благоволение, казвайки на Ерусалим: „Ти ще бъдеш построен“ И на храма: „Основите ти ще бъдат положени“.“ (Исаия 44:28)

Псалмистът казва: „Господ е пастир мой“ и самият Христос ни казва:

Аз съм добрият пастир; и Аз познавам Моите овце и Аз съм познат от Моите. (Йоан 10:14)

В друг паралел забелязваме сравнение между делото на Йоан Кръстител в подготовката на пътя за Христос, помазаника, който щял да дойде, и това, което Бог прави за Кир при унищожаването на Вавилон.

„Така казва ГОСПОД на Своя помазаник, на Кир, чиято десница държа: Ще покоря народите пред него и ще разхлабя въоръжението на царете, ще отворя пред него двойните врати, така че портите да не се затварят: **Ще мина пред теб и ще изправа кривите места**, ще строша бронзовите порти и ще изсека железните лостове.

Гласът на викация в пустинята: „Пригответе пътя на Господа; изправете в пустинята път за нашия Бог. Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се снишат; **кривите места ще се изправят** и грубите места ще станат гладки; славата Господня ще се разкрие, и всяка плът ще я види, защото устата Господни изговориха това. (Исая 40:3-5)

Събитията свързани с Кир, който завладява Вавилон, като отклонява река Ефрат, за да влезе в града, се използват в езика на седемте последни язви, за да се подготви пътя за царете на изток, което е препратка към завръщането на Христос.

Тогава шестият ангел изля чашата си върху голямата река Ефрат и водата ѝ пресъхна, за да се приготви пътят на царете от изток. (Откровение 16:12)

Персия спасява Израел от робството им във Вавилон, като в крайна сметка ги насърчава и подкрепя да възстановят родината си. Всички тези паралели свързват символа на Овена с делото на Христос.

Символиката на козела се свързва естествено с Азасел, козелът за отпущане, използван в службата в деня на Умилостивението.

Повечето версии оставят еврейската дума за козел за отпущане, „азасел“, непреведена, тъй като

няма единодушие в мнението по отношение на нейното значение. Много съвременни учени твърдят, заедно с евреите, че Азасел обозначава личностен, нечестив, свръхестествен дух и почти всички са съгласни, че коренното му значение е „този, който премахва“, „премахващ“, по-специално този, който премахва „чрез серия от действия.“ Други предполагат, че това е комбинация от „ез“, „коза“ и „азал“, „да си тръгна“.

Както единият козел е за Господа, лично Същество, така и другият козел трябва да бъде за лично същество; и тъй като те очевидно са противоположни, най-последователното мнение би било, че Азасел стои в опозиция на Господа и следователно не може да бъде друг освен Сатана. (Библейски коментар на АСД върху Левит 16:8)

Символиката на двата козела ни отвежда до събитията на Голгота, когато Рим иска от Израел да избере между Христос и Варава. Христос бил принесен в жертва, а Варава бил отведен, но не бил убит. Христос е символизиран с убития козел, защото Той бил направен грях за нас; Той бил убит според правосъдната система на Сатана.

Когато четем пророчествата на Даниил, откриваме видимите събития, описани като пророчества за човешки такива, но тези събития се контролират от духовния свят. Зад видимото е невидимото и затова войната, която Сатана започва на небето, се разкрива в събитията от човешката история, тъй като Сатана продължава своята война на земята.

Войната срещу Божия закон започна в небето. Сатана беше решен да доведе Бог натясно чрез Неговите идеи и Неговия път, за да Го принуди да промени закона на Своето управление. Това беше причината за войната в небето. Сатана спечели симпатиите на ангелското войнство чрез своето измамно отношение, но беше изгонен от небето и

сега е решен да осъществи на тази земя плановете, които беше създал в небето. (*Издание на ръкописи, том 12, стр. 37, Параграф 1*)

Точно както видяхме в Откровение 12-та глава, че събитията, свързани със повалянето на еврейските водачи малко преди времето на Христос, ни дават прозорец към първоначалната война в небето, така също и събитията от Данаил 8-ма глава ни отварят прозорец към първоначалната война в небето чрез битката между Мидо-Персия и Гърция.

Това е мястото, където разбирането на божествения модел се превръща в мощен инструмент за внасяне на светлина върху книгите Даниил и Откровение. Невидимото се разкрива чрез видимото. Войната на земята, описана в Данаил и Откровение, е откровение за войната в небето и проблемите, заложи на карта в нея.

Глава 14

Значението на рога

По отношение на овена Данаил вижда два рога:

Тогава вдигнах очите си и видях, и там, застанал до реката, имаше овен, който имаше два рога, и двата рога бяха високи; но единият беше по-висок от другия и по-високият се издигна последен. (Данаил 8:3)

Рогът в библейските пророчества представлява цар, както и властта или силата на царя.

Противниците на Господа ще бъдат разбити; от небето ще прогърми върху тях; Господ ще съди краищата на земята; и **той ще даде сила на своя цар и ще издигне рога на своя помазаник.** (1 Царе 2:10)

ГОСПОД е моя канара и моя крепост и мой избавител; мой Бог, **моя сила**, на когото ще се доверя; щитът ми, **рогът на спасението ми** и високата ми кула. (Псалм 18:2)

А козелът е гръцкото царство. **Големият рог, който е между очите му, е първият цар.** (Даниил 8:21)

Самуил напълнил рог с масло, за да помаже Давид за цар. Рогът е източникът на сила, от който Божият Дух се излива върху царя. Също така е подходящо появата на нов цар да бъде пре създадена чрез използването на рог, който е представителство

на самия цар.

И Господ каза на Самуил: До кога ще скърбиш за Саул, тъй като го отхвърлих да не царува над Израил? **Напълни рога си с масло** и иди, ще те изпратя при витлеемеца Есей, защото си намерих цар между синовете му. (1 Царе 16:1)

Можем да считаме, че двата рога на овена представляват Божествения модел на управление в небето. Отец е източникът и Той е излял Духа Си върху Своя Син, който израсва в бляска на славата на Неговия Отец и по този начин става по-висок от първия рог.

Затова и Бог Го възвиси високо и Му даде името, което е над всяко име, така че пред името на Исус да се преклони всяко коляно от небесните, и земните, и подземните, и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бог Отец. (Филипяни 2:9-11)

Сатана, най-почитаният след Христос, бил убиец от самото начало. Както козела е описан като разгневен на овена (Данаил 8:6), така и Сатана се разгневил на Божия Син. Враждата на Сатана срещу Христос се проявява в делото на козела срещу овена.

От избобелието на твоята търговия **ти се изпълни с насилие отвътре и си** съгрешил; затова те изхвърлям като скверно нещо от Божията планина; и те изтребих, о херувиме, изсред огнените камъни. (Езекиил 28:16)

Силата на Сатана е в неговите лъжи. Това са единствените неща, произхождащи от него. Всичко останало му е дадено от Господ. Това допълнително се потвърждава от връзката с повдигането на нечестивите чрез процеса на говорене.

Казах на самохвалците: Не се хвалете, и **на нечестивите: Не вдигайте рога. Не вдигайте високо рога си; Не говорете със закоравен врат.** (Псалми

75:4-5)

Думите или лъжите на Сатана му дали сила.

Идването на беззаконния е според действието на Сатана, с всяка сила, знамения и лъжливи чудеса. (2 Солунци 2:9)

Козелът имал забележителен рог между очите си:

И докато обмислях това, внезапно козел дойде от запад, като се носеше по повърхността на цялата земя, без да я докосва; и козелът имаше забележителен рог между очите си. (Даниил 8:5)

Този рог между очите на козела представлява Сатана и лъжата, която той изрекъл относно самоличността на Божия Син, и силата на тази лъжа се крие във факта, че други са повярвали на нея.

Ангелите бяха изгонени от небето, защото не искаха да работят в хармония с Бог. Те изпаднаха от високото си състояние, защото искаха да бъдат въздигнати. **Те започнаха да се превъзнасят и забравиха, че красотата на личността и на характера им идва от Господ Исус. [Падналите] ангели щяха да замъглят този факт, че Христос е единородният Божи Син, и те започнаха да смятат, че не трябва да се съветват с Христос.** (Този ден с Бога, 29-ти април, Параграф 2)

Козелът се затичва към овена и го удря с острия си рог. Силата в този забележителен рог съдържа четири други лъжи, които не били видими, докато първата лъжа не била разкрита, защото след като забележителният рог бил счупен, четирите други рога израснали от същото място като първия рог.

Затова козелът стана много велик; но когато стана силен, големият рог беше счупен и на негово място четири забележителни се издигнаха към четирите небесни ветрове. (Даниил 8:8)

Чрез затъмняването на факта, че Исус е роденият Син, скъпоценната връзка на Божествения модел между Отец и Сина била нарушена. Това прекъсва силата на двата рога на овена. Христос е единственият път към Отца. Когато Сатана атакува самоличността на Божия Син, този достъп бил скрит. Всички ангели са засегнати от измамата на Сатана. Както цитирахме в глава 2-ра:

Най-трудно беше да се направи явна измамната сила на Сатана. Неговата сила да мами нарастваше с практиката. Ако не може да се защити, той трябва да обвини, за да изглежда справедлив и праведен, а Бог да изглежда произволен и взискателен. Тайно той прошепна своето недоволство на ангелите. Отначало нямаше изразено чувство против Бог; но семето беше посято и любовта и увереността на ангелите се помрачиха. Сладката връзка между тях и техния Бог беше прекъсната. Всяко движение се наблюдаваше; всяко действие се разглеждаше в светлината, в която Сатана ги беше направил да виждат нещата (*Ревю енд Хералд*, 7 септември 1897 г. пар. 3-4)

Виждаме как символиката с двата счупени рога на овена съвпада с обяснението на Елън Уайт, че сладкото общение между Бог и ангелите е прекъснато. Всички ангели несъзнателно гледали на Бог през призмата, която Сатана създал за тях, и станали развълнувани и несигурни относно това кое е правилно и кое грешно.

Бог се намесил, като събрал всички ангели и им обяснил истинската връзка, която Той поддържал със Сина Си.

Царят на вселената призова небесните войнства пред Себе Си, за да може в тяхно присъствие да **изложи истинската позиция на Своя Син и да покаже отношението, което Той поддържа с всички създадени същества. Божият Син споделяше трона на Отца и славата на Вечния, Самосъществуващ об-**

гръщаше и двамата. Около престола бяха събрани светите ангели, една огромна, безбройна тълпа – „десет хиляди по десет хиляди и хиляди по хиляди“ (Откровение 5:11), най-възвишените ангели, като служители и поданици, ликуващи в светлината, която пада върху тях от присъствието на Божеството. **Пред събралите се обитатели на небето Царят заявява, че никой освен Христос, Единородният на Бога, не може напълно да влезе в Неговите цели и на Него е възложено да изпълни могъщите съвети на Неговата воля.** Божият Син е изпълнил волята на Отца при създаването на всички небесни множества; **и на Него, както и на Бог бяха дължими, тяхната почит и вяност.** Христос все още трябваше да упражнява божествена сила при създаването на земята и нейните жители. Но във всичко това Той нямаше да търси сила или възвисяване за Себе Си противно на Божия план, а щеше да възвиси славата на Отец и да изпълни Неговите цели за благоденствие и любов. (*Патриарси и пророци*, Гл. 1 Защо грехът беше допуснат? – Параграф 12)

Това събитие сломило властта на Сатана над ангелите. Дори самият Сатана бил покорен и в сърцето му се разкрила любов към Отца и Сина.

Ангелите с радост признаха върховенството на Христос и като се поклониха пред Него, изляха своята любов и преклонение. Луцифер се поклонил с тях, но в сърцето му имаше странен, яростен конфликт. Истината, справедливостта и лоялността се бореха срещу завистта и ревността. Влиянието на светите ангели сякаш за известно време го носеше със себе си. Докато песните на възхвала се издигаха в мелодични звуци, идващи от хиляди радостни гласове, **духът на злото изглеждаше победен; неизразима любов вълнуваше цялото му същество; душата му се изливаше, в хармония с безгрешни-**

те поклонници, в любов към Отца и Сина. (Пак там – Параграф 13)

Но скоро след това гордостта на Сатана се върнала. Четирите други лъжи, които бил разпространил под основната си цел да скрие самоличността на Божия Син, станали по-видими и започнали да растат. Тези лъжи са свързани с Пентагона на лъжите.⁸ Забелязваме, че козелът развива пет рога, защото един малък рог излязъл от един от другите четири.

Затова козелът стана много голям; но когато стана силен, големият рог беше счупен и на негово място четири забележителни се издигнаха към четирите небесни ветрове. И от един от тях излезе малък рог, който израсна изключително много към юг, към изток и към Славната земя. (Даниил 8:8-9)

Това прави четирите рога на козела да отговарят на модела 3+1. Например има четири метала, описани в Даниил 2-ра глава, но четвъртият метал е различен, защото в крайна сметка се смесва с глина. В Даниил 7-ма глава са описани четири звяра, но четвъртият звяр е различен от останалите.

„След това видях в нощните видения, и ето, четвърти звяр, страшен и ужасен и изключително силен. Имаше огромни железни зъби; поглъщаше, разбиваше на парчета и тъпчеше остатъка с краката си. **Той беше различен от всички зверове, които бяха преди него,** и имаше десет рога. (Данаил 7:7)

Отново имало четирима мъже, които обвинили Йов, но четвъртият бил различен от другите; той дошъл по-късно и също Господ не се обърнал към него в края. Виждаме този модел дори в сградите на земното Светилище. Построени са четири храма, но четвъртият е различен.

1. Светилището на Мойсей
2. Храмът на Соломон

⁸ Вижте книгата „Бягство от Пентагона на лъжите,“ налична на maranathamedia.bg

3. Храмът на Зоровавел
4. Храмът на Ирод, заменя предишния храм и е финансово подкрепен от Рим.

Този модел достига дори до четирите евангелия. Има три синоптически евангелия и това на Йоан, което е различно от другите три. Разбира се, това отваря много врати към различни теми, но сега се връщаме към войната в рая.

Когато Сатана отричал, че Исус е роден от Отец и че дължи живота си на Него, той развил лъжата, че ангелите са безсмъртни по своята същност.

Малко по малко Луцифер започна да се отдава на желанието за себеизвисяване. Писанието казва: „Сърцето ти се надигна поради красотата ти, ти поквари мъдростта си поради блясъка си.“ Езекиил 28:17. Ти си казал в сърцето си: ...Ще издигна престола си над Божиите звезди... Ще бъда като Всевишния.” Исая 14:13, 14. **Въпреки че цялата му слава беше от Бог, този могъщ ангел започна да я смята за своя.** (*Патриарси и пророци*, Гл. 1 Защо грехът беше допуснат, Параграф 9)

Високите почести, дадени на Луцифер, не бяха оценени като Божии специален дар и затова не предизвикаха благодарност към неговия Създател. **Той се хвалеше със своя блясък и възвишеност и се стремеше да бъде равен на Бога.** (*Патриарси и пророци*, Гл. 1, Защо грехът беше допуснат, Параграф 13)

Отричането, че Исус е родения Син, накарало Сатана естествено да приеме, че животът му идва от самия него. Тази лъжа за присъщия живот довела до неизбежна война срещу Божия закон.

Сатана воюваше срещу Божия закон, тъй като имаше амбицията да се издигне и не желаше да се подчини на властта на Божия Син, великия во-

дач на Небето ... Той твърдеше, че ангелите не се нуждаят от закон; но трябва да бъдат оставени свободни да следват собствената си воля, която винаги щеше да ги ръководи правилно. (*Духът на пророчеството*, том 1, стр 22)

Законът е копие на Божия характер. Тъй като всички създадени същества дължат живота си на Бог, законът е израз на свободата, която осигурява връзката с Бог. Чрез лъжата за присъщия живот, от която следва, че не се изисква връзка с Бог, за да се живее, Сатана представил закона като произволен и ограничен.

Бог изисква съвършенство от децата Си. Неговият закон е копие на собствения Му характер и е стандартът за всеки характер. (*Притчи Христови*, Гл. 24 Без сватбарска дреха – Параграф 26)

Тъй като законът на любовта е в основата на Божието управление, щастието на всички интелигентни същества зависи от пълното им съгласие с неговите велики принципи на праведност. (*Патриарси и пророци*, Гл. 1, Защо грехът беше допуснат? – Параграф 7)

Божият Син представи пред него величието, добротата и справедливостта на Създателя и свещената, непроменлива природа на Неговия закон. Самият Бог беше установил реда на небето; и като се оттегли от него, Луцифер щеше да опозори своя Създател и да навлече гибел върху себе си. (*Патриарси и пророци*, Гл. 1, Защо грехът беше допуснат? – Параграф 10)

От тези събития можем да видим четирите ключови елемента, съставляващи четирите рога на козелата:

1. Лъжа чрез прикриване на факта, че Христос е роден
2. Лъжа, че животът е присъщ

3. Лъжа, че законът е ненужен
4. Лъжа, че Бог е произволен и контролиращ по характер.

Тези четири рога са на мястото на първоначалната лъжа на Сатана относно Божия Син. Първата лъжа продължава, както се проявява в тези четири. Те произлизат от враждебността на Сатана към Христос и желанието му да Го убие. Сатана държал почти половината ангели чрез своите лъжи:

Сатана ликуващо посочи своите симпатизанти, съставляващи почти половината от всички ангели, и възкликна: Тези са с мен! (*Духът на пророчеството*, Гл. 1 Падението на Сатана – Параграф 10)

След като Бог изяснил позицията на Своя Син, много от симпатизантите на Сатана били склонни да се върнат при Бог. За да осигури своите ангели, Сатана въвел друга лъжа, свързана с Божия закон.

Много от симпатизантите на Сатана бяха склонни да се вслушат в съвета на верните ангели, да се покаят за недоволството си, и **отново да бъдат приети в доверието на Отец и неговия скъп Син. Затова** могъщият бунтовник заяви, че **е запознат с Божия закон** и ... че **той и те също са отишли твърде далеч, за да се върнат назад**, и той смело щял да понесе последствията; защото никога не би се поклонил в раболепно поклонение на Божия Син; **че Бог няма да прости**, и сега те трябваше да отстояват **своята свобода и да спечелят със сила** позицията и властта, които не са им били предоставени доброволно. (*Духът на пророчеството*, Гл. 1 Падението на Сатана – Параграф 7)

Това накарало Сатана да въведе нова теория, свързана със справедливостта.

В началото на великата борба Сатана беше заявил, че Божият закон не може да се спазва, че справедливостта е несъвместима с милостта и че

ако законът бъде нарушен, ще бъде невъзможно грешникът да бъде помилван. Всеки грях трябва да получи своето наказание, призоваваше Сатана; и ако Бог опрости наказанието за греха, Той няма да бъде Бог на истината и справедливостта. (*Копнежът на вековете*, Гл 79 „Свърши се!“ - Параграф 17)

И от един от тях излезе малък рог, който израсна изключително много към юг, към изток и към Славната земя. (Даниил 8:9)

Това била нова лъжа/рог, която израснала от атаката на Сатана срещу закона. Той първоначално бил заявил, че ангелските същества не се нуждаят от закон. Сега Сатана атакува от различен ъгъл. Той твърди, че поддържа закона чрез своя принцип на справедливост, но крайната му цел е да унищожи закона, като го представи във фалшива светлина.

Осъждащата сила на Сатана щеше да го накара да въведе **теория за справедливостта, която е несъвместима с милостта**. Той твърдеше, че служи като глас и сила Божия и твърди, че решенията му са справедливи, чисти и безгрешни. Така той **заема позицията си на съдийския престол и заявява, че съветите му са безпогрешни**. Тук се явява неговата **безмилостна справедливост, фалшификат на справедливостта, който е отвратителен за Бога**. (*Триумфирацията Христос*, стр. 11, Параграф 4)

Престолът на беззаконието, което замисля зло чрез закон, ще има ли общение с Теб? (Псалм 94:20)

Чрез лъжата на фалшивото правосъдие Сатана успял да завлече със себе си една трета от небесните ангели. Те вярвали, че Бог няма да им прости и затова Той не можел да им прости. Повярвали на Сатана и затова не можели да вярват на Бог. Както съдили, така били съдени.

И порасна до небесното войнство; и **хвърли на**

земята част от множеството и част от звездите и ги стъпка. (Даниил 8:10)

И друго знамение се яви на небето: ето, голям огненочервен змей със седем глави и десет рога и седем корони на главите му. **Опашката му завлече една трета от звездите на небето и ги хвърли на земята ... (Откровение 12:3-4)**

Като съборила една трета от ангелите, силата на тази лъжа направила малкия рог изключително голям. Този рог станал още по-голям, когато човешката раса паднала в греха. Човешката природа се сляла с принципите на лъжата или рогата на козела.

1. Вражда към Божия Син. (Битие 3:12)
2. Вярата, че със сигурност няма да умрем. (Битие 3:4)
3. Плътският ум е враждебен на Божия закон. (Римляни 8:7)
4. Бог е произволен, наказващ и контролиращ. (Битие 3:17-19)
5. [Произтича от точка 3] Справедливостта на закона изисква смърт за престъпление (Йоан 19:7)

Важно е да се отбележи, че когато Сатана планирал да събори човешката раса, той потреперил и се поколебал дали да го направи.

Той потръпна при мисълта, че може да потопи святата, щастлива двойка в мизерията и угризенията, които самият той понасяше. Изглеждаше в състояние на нерешителност; по едно време твърд и решителен, после съмняващ се и колеблив. Неговите ангели го потърсиха като свой водач, за да го запознаят с решението си. Те щяха да се обединят със Сатана в неговите планове и заедно с него да понесат отговорността и да споделят последствията. Сатана отхвърли чувствата си на отчаяние и сла-

бост и, като техен водач, се укрепил, за да преодолее проблема и да направи всичко по силите си, за да се противопостави на авторитета на Бог и неговия Син. (*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 32)

Казва ни се, че падналите ангели са планирали да се обединят със Сатана, за да свалят човешката раса. Следователно четирите рога може да представляват не само лъжите, които Сатана е изрекъл, но и главнокомандващи ангели, които са били неговите военни генерали във войната срещу Бог и Неговия Син.

Интересно е да се отбележи, че във 2 Царе 21:15-22 ни е даден списък от четирима великани освен Голиат, които били победени от Давид и хората му.

Тези четирима филистимци бяха потомци на гигантите от Гет, но Давид и неговите воители ги убиха.
(2 Царе 21:22 NLT)

Възможно ли е Сатана да е искал да имитира управлението на Бог, в което пред трона стоят четири живи същества? Има ли връзка между четиримата генерали на Сатана и четирите ветрища, които искат да духат на земята? (Откровение 7:1-3, Захария 6:1-8). И има ли връзка между четиримата потенциални генерали и четирите различни царства, които са описани в Даниил 7-ма глава като четири звяра? Тези зверове са наречени и четирима царе.

Тези големи зверове, които са четири, са четирима царе, които се издигат от земята. (Даниил 7:17)

В рамките на историята на тези четири звяра много отделни земни царе са управлявали на престола, но в невидимото царство няма ли четирима индивиди, като князът на Персия, които ръководят тези царе и царства?

Това са неща за по-нататъшно проучване, но принципът е, че петте основни лъжи на Сатана, които установяват неговата власт, се носят от него самия и четири други главни паднали ангела.

Състоянието на Сатана и падналите ангели не било обратимо. Те повярвали на лъжата, че Бог няма да прости. Това била лъжа против Неговия характер. Те съгрешили в светлината на познаването на Божия характер, но човекът бил в различна позиция.

Но дори като грешник, човекът се намираще в различна позиция от тази на Сатана. Луцифер в небето беше съгрешил в светлината на Божията слава. На него, както на никое друго създадено същество, беше дадено откровение за Божията любов. Разбирайки характера на Бог, познавайки Неговата доброта, Сатана избра да следва собствената си егоистична, независима воля. Този избор беше окончателен. Нямахме какво повече Бог да направи, за да го спаси. Но човекът беше измамен; умът му беше помрачен от софистиката на Сатана. Височината и дълбочината на Божията любов той не познаваше. За него имаше надежда в познаването на Божията любов. **Като гледаше характера на Бога, той можеше да бъде привлечен обратно към Него.** (*Копнежът на вековете*, Гл. 79 „Свърши се!“ – Параграф 18)

Милостта, оказана на човека, като му беше дадено изпитание, позволила на Сатана да активира своите принципи на милост чрез смъртното наказание. Сатана бил казал, че всеки грях трябва да бъде наказан. Той убедил човешката раса, че за да бъде получена прошка, един, равен на Бог, трябва да умре, за да удовлетвори изискванията на закона.

Както четем по-горе, това отделяне на справедливостта от милостта било отвратително за Бог. Думата *отвратителен* в речника на Уебстър носи значението *на омразен / мерзостен*. Следователно лъжата на справедливостта, изискваща смърт, е в основата на мерзостта или престъплението, което запустява.

Чрез този малък рог на фалшива справедливост Сатана получил възможност да се възвеличи до княза на войнството (Даниил 8:11). За да дам обобщение на този процес в небето, ци-

тирам от книгата *Ключът към силата на Тройната ангелска вест*:

1. **Отхвърляне на родения Син, който е наследил всичко.**
2. Което довежда до отхвърляне на живота като дар.
3. **Което довежда до теорията за вроденото безсмъртие.**
4. **Което довежда до теорията, че ангелите не се нуждаят от закони, които да ги управляват .**
5. **Което направило Божият закон да изглежда произволен.**
6. Което накарало Сатана да заяви, че милостта е несъвместима със справедливостта, защото съществата с вродена мъдрост не се нуждаят от милост – те имат достатъчно мъдрост, която да ги ръководи.
7. Което направило Бог да изглежда като такъв, който не може едновременно да бъде справедлив и да прощава.
8. Което дало възможност на Сатана да каже на ангелите, че Бог няма да прости.
9. Което дало възможност на Сатана да заяви, че всеки грях трябва да бъде наказан.
10. **Което довело до идеята, че справедливостта изисква смърт.**
11. Което означава, че Божието управление се основава на сила, а не на любов.
12. Което отворило вратата за принципа на жертвеното изкупление или наказателното заместване за престъпление. (*Ключът към силата на Тройната ангелска вест*, стр. 14)

За да се помирят напълно небесните и земните (Колосяни 1:20), тази фалшива правосъдна система трябвало да бъде разобличена. Единственият начин да се постигне това било като се направи грехът на Сатана срещу Христос да изобилства. Когато Христос бил убит на кръста, Сатана разкрил враждеб-

ността си и мястото на неговото светилище (неговата фалшива теологична система или убежище от лъжи, Исайя 28:17) на враждата било съборено на земята.

Да, той се възвеличи дори до княза на войнството и чрез [от] него ежедневната *жертва* беше [възвишена] отнета и мястото на неговото светилище беше съборено. (Даниил 8:11 Версия на крал Джеймс)

Сатана видя, че маскировката му беше разкъсана. Неговото управление беше открито пред падналите ангели и пред небесната вселена. Той се беше разкрил като убиец. **Проливайки кръвта на Божия Син, той се бе изтръгнал от симпатиите на небесните същества.** Оттогава делото му беше ограничено. Каквото и отношение да възприемеше, той вече не можеше да чака ангелите, когато идват от небесните дворове и пред тях да обвинява Христовите братя, че са облечени в дрехите на тъмнината и осквернението на греха. Последната връзка на симпатия между Сатана и небесния свят беше прекъсната. (*Копнежът на вековете*, Гл. 79 „Свърши се!“ – Параграф 15)

Възвеличаването на малкия рог срещу княза на множеството е препратка към смъртта на Христос на кръста.

Князът на множеството. Даниил 8:25 говори за същата тази сила, която се изправя срещу Княза на князете. Позоваването е към Христос, който е бил разпнат под властта на Рим. (Вижте Даниил 9:25; Даниил 11:22. – Библейски коментар на АСД върху Даниил 8:11)

Враждебността на Сатана била разкрита при издигането на Христос на кръста (Йоан 3:14). Но това съборило светилището му, неговото убежище от лъжи, на земята.

Това осигурило небесните ангели. Те видели враждебността

на Сатана напълно разобличена и всякаква симпатия към него била прекратена. Но човешката раса все още била контролирана от лъжата за фалшивата справедливост. Вярата в необходимостта Христос да пролее кръвта Си, за да задоволи справедливостта, е в основата на враждебността на Сатана срещу Него.

Ето защо Христос дошъл, за да направи жертвата и приноса да престанат (Даниил 9:27). Той дошъл да разкрие характера на Отец като личност, която е пълна с милост и не изисква смърт. Но за да премахне тази вражда от сърцата ни, на Христос трябвало да бъде дадено тяло, съдържащо тази вражда, и в това тяло да убие враждата.

Глава 15

Убиване на Враждата

Виждаме тази вражда да се разиграва, когато Каин повалил Авел на земята и го „стъпкал“ (Данаил 8:7), убивайки го. В случая с Авел, той бил изпълнен с Духа на Христос, като по този начин представлявал овена, но Каин бил изпълнен с духа на Сатана, противника, и затова представлява козела. Именно тази вражда в сърцата на хората трябва да бъде изчистена от храма на душата. Както А. Т. Джоунс говори за реалността на разделенията между хората.

Всички хора били отделени от Бог и в отделянето си от Него те били отделени един от друг. Наистина, Христос иска да доведе всички един до друг; Той бил въведен в света с „Мир на земята; и благоволение между хората“. Това е Неговата цел. Но прекарва ли Той времето Си в опити да ги накара да се помирят един с друг и да премахне всички тези разделения между хората като ги направи да кажат: „О, добре, нека всичко отминало да бъде оставено; сега ще заровим брадвата; ще започнем отначало като отворим нова страница и от този момент нататък ще живеем по-добре“?

Христос можел да направи това. Ако Той бил поел този курс, има хиляди хора, които Той би могъл да убеди да направят това; хиляди, които можел да убеди да кажат: „Е, много лошо е, че постъ-

пихме по този начин един към друг; това не е правилно и съжالياваме за това. И сега нека просто оставим това зад гърба си и да започнем наново като оставим старото и продължим напред като правим нещата по-добре.“ Можел е да накара хората да се съгласят с това. Но можело ли е да продължат да се придържат към него? Не. **Защото все още съществува нечестивото нещо, което е причинило разделението. Какво предизвиква разделението? Враждата, тяхното отделяне от Бога е причинило отделянето един от друг.**

Тогава каква би била ползата от това, ако самият Господ се беше опитал да накара хората да се съгласят да премахнат различията си, без да навлизат в основата на въпроса и да се отърват от враждата, която е причинила раздялата? Тяхното отделяне от Бог било наложило разделяне помежду им. **И единственият начин да се унищожи тяхното отделяне един от друг било като се унищожи тяхното отделяне от Бог. И това Той направил, като премахнал враждата.** (А. Т. Джоунс, *Третата ангелска вест*, Проповед 11, 17 февруари 1895 г.)

Нападението на козела върху овена, което символизира атаката на Александър Велики и неговите гърци срещу Дарий от Персия и неговата огромна армия, е просто изява на онази вражда, която гори в гърдите на Сатана и се пренася в сърцето на Адам.

Отделянето на гърците от персите е проява на отделянето на човека от Бога и по-точно това е омразата на Сатана към Христос. Това е, което трябва да бъде изчистено от Светилището, което е тясно свързано с всички хора или душевни храмове на земята.

Как Бог се справил с тази вражда?

Защото не е възможно кръвта на юнци и козли да премахне греховете. Затова, когато дойде на

света, той каза: Жертва и принос Ти не искаше, **но си Ми приготвил тяло**: Всеизгаряния и жертви за грях не са ти угодни. Тогава казах: Ето, идвам (в свитъка на книгата е писано за мен) ще изпълня Твоята воля, Боже. {Евреи 10:4-7}

Павел цитира Псалм 40:6, но тълкува част от стиха с думите „**тяло си приготвил за мен**“. Това се отнася за Христос. Нашият Спасител взел на Себе Си нашата плът, която съдържала враждата. Павел обяснява този процес на ефесяните по следния начин:

Защото Самият Той е нашият мир, Който е направил и двамата едно и е съборил средната стена на разделението, като е премахнал в Своята плът враждата, тоест закона със заповедите, съдържащи се в наредбите, **така че да създаде в Себе Си един нов човек от двамата, като по този начин въдвори мир и може да помири и двамата с Бога в едно тяло чрез кръста, като по този начин умъртви враждата**. И Той дойде и проповядва мир на вас, които бяхте далеч, и на тези, които бяха близо. (Ефесяни 2:14-17)

Думата „наредби“ е *догма* и никога не се отнася за постановленията и съдбите на Бог в гръцкия Стар завет. В Септуагинтата тази дума е свързана с постановленията на човека, които са повлияни от правосъдната система на Сатана. По този начин това, което е премахнато в Христовата плът, е погрешното мислене, което имаме за Бог, а не Божият закон. Вижте повече за това в книжката *Зачитане на Колосяни 2:14-17*.

Нежната божествена природа на Христос била смесена с нашата човешка природа, съдържаща враждата.

Променена ли е човешката природа на Сина на Мария в божествената природа на Божия Син? Не; двете природи бяха мистериозно смесени в една личност – човека Христос Исус. В Него обитаваше телесно цялата пълнота на Божеството. Кога-

то Христос беше разпнат, човешката Му природа умря. Божеството не потъна и не умря; това би било невъзможно. (*Библейски коментар на АСД*, том 5, стр. 1113)

Следователно, тъй като **Христос пострада за нас в плът, вържете се и вие със същия ум**, защото този, който е пострадал в плътта, е престанал да греша. (1 Петрово 4:1)

Кръстът, за който говори Павел, не е само физическият кръст, на който Исус умрял. Животът на Христос бил непрекъснат кръст. Исус определя кръста като себеотричане по време на целия живот.

Тогаваш Исус каза на учениците Си: Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, нека вземе кръста си и Ме последва. (Матей 16:24)

Христос никога не позволил да се прояви враждебността на човешката природа. Всеки ден Той я разпъвал на кръст. Той се молел Духът на Неговия Отец да победи склонностите на плътта.

Това, което Исус направил на кръста, било видима проява на това, което се случва във всяко човешко сърце. Христос е светлината, която осветява всеки човек, идващ на света (Йоан 1:9). Тези, които Го приемат, стават участници в божественото естество. За да влезе Духът на Христос в нас, той трябва да се изправи срещу враждата в нас. Христос е пронизан от нашата враждебност, но Той издържа този кръст и продължава да излива Своята жизнена кръв или Дух върху нас, докато не бъдем разпнати с Него.

Аз съм разпнат с Христос: въпреки това живея; но не аз, а Христос живее в мене; и животът, който сега живея в плътта, живея го чрез вратата в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен. (Галатяни 2:20)

Когато видим какво причиняваме на Христос, как Го разпъва-

ме, ние приемаме греховното си състояние и получаваме от Неговия живот за изцеление. Умираме с Него и Му позволяваме да възкръсне в нас, и ние възкръсваме с Него, и по този начин сме родени отново.

За тези, които не приемат Христос, Той също е разпнат от тях, но не му е дадена способността да възкръсне в тях, защото те не са умрели с него и не са му позволили да им даде нов живот. Те стоят на стража при гроба на Христос и му пречат да възкръсне от мъртвите, за да стане извор на живот в тях. Без Христос ние сме странници и чужденци за Бога и оставаме в тъмнината на царството на Сатана.

Затова помнете, че вие, някога езичници по плът - които сте наричани необрязани от онези, които се наричат обрязани по плът, направено чрез ръце - че по това време вие бяхте без Христос, като бяхте пришълци на израилевия народ и чужденци за заветите и на обещанията, без надежда и без Бог в света. (Ефесяни 2:11-12)

Забележете, че Павел продължава да обяснява как сме доближени до Бог. Той го изразява по два различни начина:

Но сега в Христос Исус вие, които някога сте били далеч, сте **приближени чрез кръвта на Христос**. (Ефесяни 2:13)

И Той дойде и проповядва мир на вас, **които бяхте далеч**, и на тези, които бяха близо. **Защо чрез Него и едните и другите имаме достъп до Отца в един Дух**. (Ефесяни 2:17-18)

Позоваването на онези, които били близо, се отнася за евреите, които били по-близо до истината, отколкото езичниците, въпреки че евреите все още били далеч поради враждата в тях. Но забелязваме, че кръвта на Христос, символ на Неговия Дух, е това което ни приближава до Бог.

Глава 16

Множество, дадено му поради престъпление

Както споменахме, мястото на светилището на Сатана било хвърлено на земята. Немного повече място за неговите идеи на небето. На враждата, проявена в жертвоприношенията, бил нанесен огромен удар и с разпространението на християнството много народи изоставили употребата на такива жертви. Но чрез своята хитрост Сатана продължил битката, преминавайки към престъплението на запустението.

И му беше дадено множество срещу ежедневната *жертва* поради престъплението и той събори истината на земята; и практикуваше и преуспяваше. (Даниил 8:12)

Когато християнството започва да се разпространява като могъщ ездач на бял кон, Сатана прониква в движението чрез своята фалшива правосъдна система. Съдейки и осъждайки онези, които поддържали фалшиви доктрини, църквата загубила първата си любов (Откровение 2:4). Жертвата на Христос била променена, за да се разбира като Христос, който е „поразен от Бога и оскърбен“. И така, въпреки че езическата система на жертвоприношенията на Сатана била смъртно ранена, чрез римската сила Сатана щял да въведе нещо по-зловещо: мерзостта, *която прави запустение*.

И сили ще застанат на негова страна, и ще ом-

ърсят светилището, да! – крепостта, и ще отнемат *ежедневната жертва, и ще поставят мерзостта, която запустява.* (Даниил 11:31)

Както споменахме, мястото на светилището на Сатана било съборено на земята. Нямаło повече място за неговите идеи на небето. На враждата, проявена в жертвоприношенията, бил нанесен огромен удар и с разпространението на християнството много нации изоставили използването на такива жертви. Но чрез своята хитрост Сатана продължил битката, като видоизменил своята система за езическо жертвено умилостивяване в по-сложната християнска система за умилостивяване в *престъплението на запустението.*

Сатана, като майстор на измамата, прониква в християнското движение и играе ролята на агент за премахване на езичество-то чрез християнството, докато в действителност той използва принципа на Хегел по синтезиране на два противоположни принципа, за да доведе умовете до ново разбиране – неговото разбиране. Чрез този процес Сатана въвежда езичество в християнството, като същевременно *изглежда* така сякаш го унищожава. Но в действителност християнството било свалено, а езичество-то възвишено.

В основата на мерзостта, която запустява, е правосъдната система на Сатана, която изисква всяко прегрешение да бъде наказано.

Осъждащата сила на Сатана щеше да го накара да въведе теория за справедливостта, която е не-съвместима с милостта. Той твърди, че служи като гласа и силата на Бога, че решенията му са справедливи, чисти и безгрешни. Така той заема позицията си на съдийския престол и заявява, че съветите му са непогрешими. **Тук се появява неговата безмилостна справедливост, фалшификат на справедливостта, който е отвратителен за Бога.** (*Триумфацият Христос*, стр. 11 – Параграф 4)

Както вече отбелязахме, безмилостното правосъдие на Са-

тана е отвратително за Бог; то е мерзост за Него. Безмилостното правосъдие на Сатана е машинното отделение на сатанинската мерзост, която опустошава. Милиони загиват в римската инквизиция; осъдени на смърт заради отказ от нейните доктрини. Рим използва силата на държавата, за да наложи своите учения. Блудницата подхранва доктрината за удовлетворение на справедливостта чрез кърваво умилоствивение, което дъщерите ѝ развиват в учението за наказателното заместване.⁹

Принципът на жертвеното умилоствивяване, развит в езицеството, е издигнат в средновековната църква, така че опустошителна сила да запустит човешките сърца. Как? Давайки им погрешни представи за Бог, което означава, че не могат да получат от Неговата любов и грижа, тъй като Го виждат като пълен с гняв и жаден за кръв. Било е такава мерзост за Бог да вижда как децата Му не могат да дойдат в светлината на истинския Му характер. Всичко това било продължение на враждата или гнева, които Сатана имал към Христос, проявявани непрекъснато през цялата човешка история.

Малкият рог на козела (Сатана) щял да продължи да доминира над овена (Христос) чрез своята безмилостна правосъдна система до края на 2300 години. Тогава щяло да започне последното движение, което трябвало да премахне негодуването, чрез убиване на враждата, посредством правилно разбиране на вечното евангелие.

9 Вижте книгата *Умилоствивение*, достъпна на maranathamedia.bg

Глава 17

Очистването на светилището

Докато Данаил наблюдава с удивление развитието на козелата и силата на рогата му, видението се измества към дискусията между две небесни същества.

Тогава чух един свят да говори; а друг свят каза на онзи, който говореше: Докога ще продължи видението относно ежедневната *жертва* и престъплението на запустението, предаването на светилището и множеството да бъдат потъпкани? И той ми каза: „До две хиляди и триста дни; тогава светилището ще се очисти.“ (Даниил 8:13-14 Нова версия на крал Джеймс)

Задава се въпросът „Колко дълго ще продължи тази вражда или негодуванието?“ Споменатата *ежедневна* е системата от жертвоприношения, използвани в езичеството. Но бих добавил към това извратената система на жертвоприношения, използвана от Израел. Той непрекъснато се покланял на други богове и тяхното възприемане на жертвите, дори когато се извършвали правилно, било, че Бог изисква тези неща. Но както видяхме, Той никога не е искал жертви. Желанието му е било хората просто да слушат и да Му вярват. Той искал да разберат, че именно те са причинили смъртта чрез греховете си.

И все пак Елън Уайт повдига въпрос относно използването на думата *жертва* в Данаил 8-ма глава като добавена.

Тогава видях във връзка с „ежедневната“ (Данаил 8:12), че думата „жертва“ е добавена от човешката мъдрост и не принадлежи към текста, и че Господ даде правилния възглед за нея на онези, които представиха викът за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха обединени около правилния възглед за „ежедневната“; но в объркването след 1844 г. бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване. Времето не е било изпит след 1844 г. и никога повече няма да бъде. (*Ранни писания*, Времето на събирането – Параграф 2)

Протестантското разбиране на Данаил 8-ма глава представя идеята, че Антиох Епифан, гръцкият владетел на север от Израел, е малкият рог (а не адвентното разбиране, че това е папството). Протестантите казвали, че това пророчество се отнася за него и че той е спрял жертвите на еврейското светилище за около 3 години. Добавената дума *жертви* помага да се поддържа това мнение за много християни. За да се постави думата ежедневна в нейния правилен езически контекст, на Елън Уайт било показано, че тя е добавена от човешката мъдрост. Това е така, защото тя е добавена в подкрепа на идеята за спирането на жертвоприношенията в Ерусалим от езически цар.

Но когато разберем, че *всички* жертви са огледало на човешката вражда към Христос и поставим нещата в тази рамка, добавянето на думата *жертви* вече не е проблем, защото всичко е *езическо*. Но Бог говори на Израел чрез това огледало, за да могат да видят себе си и враждата в тях. Обаче Израел, както и всички езичници, вярвали, че Бог изисква тези жертви, за да задоволи Своята справедливост.

Мисълта, че Израел е извършвал езически ритуали, може да е обезпокоителна за много хора. Но неговата история разкрива постоянно (непрекъснато) отпадане в езичеството. Това можело да се случи само защото те разсъждавали като всички останали.

Когато виждаме нещата в тази светлина, осъзнаваме, че

очистването на Светилището е премахването на тази вражда. Това може да се случи, само когато хората разберат истината за Божия характер и позволят на Христовия Дух, Неговата кръв, да ни очисти от фалшивата ни справедливост, така че да можем да получим Божия печат.

Следователно има паралел между Данаил 8-ма глава и Ефесяни 2-ра глава по отношение на това очистване на храма.

Данаил 8-ма глава	Ефесяни 2-ра глава
<p>И го видях да се изправя срещу овена; той му беше разгневен, нападна овена и счупи двата му рога. В овена нямаше сила да му устои, но той го хвърли на земята и го стъпка; и нямаше кой да избави овена от ръката му. (Даниил 8:7)</p>	<p>В който някога сте ходили според вървежа на този свят, по княза на въздушната власт, духа, който сега работи в синовете на непокорството, между които и ние всички някога сме живели в страстите на нашата плът, изпълняващи желанията на плътта и ума и по природа бяхме деца на гнева, както и другите. (Ефесяни 2:2-3)</p>
<p>Тогава чух един свят да говори; и <i>друг</i> свят каза на онзи, <i>който</i> говореше: „Колко ще продължи видението относно ежедневните жертви и престъплението на запустението, предаването на светилището и множеството да бъдат потъпквани?“ (Даниил 8:13)</p>	<p>Като премахна в Своята плът враждата, тоест закона на заповедите, съдържащи се в наредби, [Догма – смъртоносни укази], така че да създаде в Себе Си един нов човек от двамата, като по този начин въдвори мир с Отец. (Ефесяни 2:15)</p>

И Той ми каза: „До две хиляди и триста дни; тогава светилището **ще се очисти.**“ (Даниил 8:14)

И Той да може да примири и двамата с Бог **в едно тяло** чрез кръста, **като по този начин умъртви враждата.** И Той дойде и проповядва мир на вас, които бяхте далеч, и на тези, които бяха близо. Защото чрез Него и едните и другите имаме достъп **чрез един Дух** до Отца. Сега, прочее, вече не сте чужденци и пришълци, а съграждани на светиите и членове на Божието семейство, като сте съградени върху основата на апостолите и пророците, като самият Исус Христос е главният крайъгълен камък, в който цялата сградата, съчетавайки се, **прераства в свят храм на Господа,** в който и вие се съграждате заедно за обиталище на Бога в Духа. (Ефесяни 2:16-22)

В Ефесяни 2-ра глава, храмът може да бъде съграден само след като враждата е умъртвена. За да бъде тя унищожена в нас, ние трябва да получим от Духа или истинската кръв на Христос.

Но за да могат хората да бъдат запечатани на челата си с истината за Божия характер, те трябва да разпознаят лъжите, съдържащи се в рогата на козелата, Сатана. Докато вярваме в неговите лъжи, ние сме негови роби. Духът на Исус не може да ни направи способни да преодолеем греха, докато не излезем от тези лъжи.

Бог е позволил на човека да преживее и да види плодовете от следването на сатанинските лъжи в контекста на даряването на Неговия Син. Чрез много борба Божият Дух довел човека до точка, в която човекът най-накрая може да се откаже от лъжите,

виждайки техният резултат в историята. Чрез много изпитания църквата е стигнала до това да се откаже от собствените си идеи (които са пропагандирани с идеите на Сатана) и да гледа единствено на Божието слово със смирение, за да го разбере в дух и истина.

Затова случилото се в края на 2300-те години, което става през 1844 г., е началото на вестта, която ще разобличи тази мерзост и ще доведе до падането на Вавилон. Третата ангелска вест осигурява противоотровата за рогата на козелата.

Има пет части в Първата ангелска вест, която е началото на Третата ангелска вест. Тези идеи са обхванати по-подробно в книгите *Ключът към силата на Тройната ангелска вест* и *Бягство от Пентагона на лъжите*.

1. **Ангел с вечното евангелие.** Истината за закона и евангелието, което записва закона в сърцата ни. (**Отнася се за лъжите относно Божия закон**)
2. **Казва Бойте се от Бога...** Тази вест се отнася за въпроса кой е Бог. Доктрината за Триединството и всички религии, които отричат родения Син, са изобличени чрез тази вест. Истинският Бог от Библията има роден Син. (**Отнася се за лъжите относно самоличността на Божия син**)
3. **Отдайте слава на Него...** Тази вест е за Божия характер. Единственият начин, по който можем наистина да познаем този характер, е чрез Исус Христос, тъй като Той казва в Йоан 17:4, че Той е прославил Отца или разкрил Неговата слава. Павел казва, че Христос е блясъкът на славата на Отец. Христос никога не е убивал никого и това е разкритият характер на Бог. Това е вестта, която трябва да отиде по света, посланието, което ще произведе Божия печат, който е името на Отец. (**Отнася се за лъжите относно Божия характер**)
4. **Часът на Неговия съд...** Това е призив да съдим Божия

характер. Дали Той е само Агапе и напълно отдаващ се по природата, или е Бог на силата и господството, нанасящ смърт на тези, които Му се съпротивляват? Както Го съдим, така ще съдим и себе си, когато се изправим пред грешния си живот. **(Отнася се за лъжата на фалшивото правосъдие – лъжата на малкия рог)**

5. **Поклонете се на Този, Който направи небесата и земята...** Това е призив да се покланяме на Създателя и да почитаме този, който ни дава живот. **Отнася се за лъжата, че имаме живот в себе си.**

Всяка част от тази вест се отнася за лъжите на Сатана и разрушава неговото царство, причинявайки падането на Вавилон. Адвентизмът започва да представя тази вест през 1848 г. след редица конференции, разработващи нейните основополагащи елементи. Но вестта не прозвучала със силен глас, докато не дошла вестта от 1888 г.

Нека всеки, който твърди, че вярва, че Господ скоро идва, да изследва Писанията както никога досега; защото Сатана е решен да изпробва всяко възможно средство, за да държи душите в тъмнина и да заслепи ума за опасностите на времето, в което живеем. Нека всеки вярващ вземе своята Библия с усърдна молитва, **за да може да бъде просветен от Светия Дух относно това, което е истина, за да може да знае повече за Бог и за Исус Христос, когото той изпрати.** Търсете истината като скрити съкровища и разочаровайте врага. **Времето на изпитанието е пред нас, тъй като силният вик на третия ангел вече е започнал в откровението за праведността на Христос, опрощаващия греха Изкупител.** Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя. Защото на всеки, до когото е достигнала вестта на предупреждение, е дело да издигне Исус, да го представи на света

като разкрит в образи, като предсказан в символи, както е изявен в откровенията на пророците, както е разкрит в уроците, дадени на неговите ученици и в прекрасните чудеса, извършени за човешките синове. Изследвайте Писанията; защото те са тези, които свидетелстват за Него. (*Ривю енд Херълд*, 22 ноември 1892 г., пар. 7)

Тази вест била отхвърлена от Адвентната църква.

Е, тогава късният дъжд - силният вик - според свидетелството и според Писанието, е „учението за правда“, а също и „според правдата“. Сега, братя, кога започна тази вест за праведността на Христос при нас като народ? [Един или двама в публиката: „Преди три или четири години.“] Кое по точно, три или четири? [Хората: „Четири.“] Да, четири. Къде беше представена? [Хората: „В Минеаполис.“] Тогава какво отхвърлиха братята в Минеаполис? [Някои в събранието: „Силният вик.“] Какво е тази вест за праведността? Свидетелството ни казва какво е тя; силният вик - късният дъжд. Тогава какво отхвърлиха братята в онази страховита позиция, в която се намираха, в Минеаполис? Те отхвърлиха късния дъжд – силния вик на вестта на третия ангел. (7 февруари 1893 г. А. Т. Джоунс, *Ежедневен бюлетин на Генералната конференция*, стр. 183, Параграф 5)

На Елн Уайт било показано кога щяла да се върне вестта.

Сега се носи мълва за това че съм обявила, че Ню Йорк ще бъде пометен от приливна вълна. Това никога не съм го казвала. Докато гледах големите сгради, издигащи се там, етаж след етаж: **„Какви ужасни сцени ще се случат, когато Господ се издигне, за да разтърси страшно земята! Тогава думите от Откровение 18:1-3 ще бъдат изпълнени.“** Цялата осемнадесета глава на Откровение е предупреждение за това, което идва на земята.

Но нямам никаква светлина по-конкретно по отношение на това, което идва върху Ню Йорк, само знам, че един ден големите сгради там ще бъдат съборени от обръщането и преобръщането на Божията сила. (*Житейски скици*, стр. 411)

От 2001 г. силният вик на третия ангел започна да се връща. Сега ние сме поканени да пречистим душевните си храмове от враждебността на фалшивата справедливост на Сатана. За да получим Духа на Исус, който е Неговата кръв, ние трябва да знаем името Му; което означава да знаем, че Той е роденият Син и че по никакъв начин не е насилствен или осъждащ. Докато се молим за този Дух, ще бъдем обвинявани за грях, правда и осъждане (Йоан 16:8). Ще видим колко осъждащи сме, ще бъдем „смирени до пръстта“ и ще бъдем готови да приемем скъпоценната кръв на Исус в сърцата си.

Глава 18

Негодуванието разкрито от Нарга

Вечното евангелие, за което се говори в Откровение 14-та глава, разкрива необходимите съставки, за да може Вавилон да падне в живота ни и да бъдем освободени от враждата на Сатана. Исус ни казва, че където и да се проповядва евангелието, това, което Мария е направила за Него, трябва да се разказва в неин спомен.

Истина ви казвам, където и да се проповядва това евангелие по целия свят, ще се разказва и това, което е извършила тази жена в неин спомен.“
(Матей 26:13)

В тази история за Мария, измиваща нозете на Исус със скъпоценно миро, намираме разкрит процесът за това как ще бъдат очистени сърцата ни. Мария изпитала радостта от прошката. Тя приела с проста вяра думите на своя Спасител. Чрез изразяването на любовта си към Него, тя станала агент, който разобличил враждата в учениците.

И когато Исус беше във Витания в къщата на Симон прокажения, една жена дойде при Него, носейки алабастрен съд с много скъпо благоуханно масло, и го изля на главата Му, докато Той седеше на масата. Но когато учениците Му видяха това, **те се възмутиха и казаха: „Защо е това прахосване?**

Тъй като това благоуханно масло можеше да се продаде скъпо и да се раздаде на бедните.“ (Матей 26:6-9)

Духът на съденето и осъждането, предизвикващ негодувание, е плод на фалшивата справедливост. Дори учениците да смятат действията ѝ за прекомерни, защо не са проявили съжаление към нея? Защо не са я насърчили? Защо да се ядосват за това, което е направила? Изразите на любов, изливащи се от сърцето на Мария, разкрили липсата на благодарност в сърцата на учениците, особено в това на Юда.

Делото на Мария беше точно урокът, от който учениците се нуждаеха, за да им се покаже, че **изразът на тяхната любов към Него ще бъде угоден на Христос**. Той беше всичко за тях и те не осъзнаваха, че скоро щяха да бъдат лишени от присъствието Му и нямаше да могат да Му предложат никакъв знак на благодарност за Неговата велика любов. **Самотата на Христос, отделен от небесните дворове, живеещ живота на човечеството, никога не беше разбрана или оценена от учениците, както трябваше да бъде**. Той често беше наскърбен, защото учениците Му не Му даваха това, което трябваше да получи от тях. Той знаеше, че ако бяха под влиянието на небесните ангели, които Го придружаваха, те също не биха сметнали, че приносът е достатъчно ценен, за да изяви духовната привързаност на сърцето. (*Копнежът на вековете*, Гл. 62 Угощението в дома на Симон, Параграф 25)

Разпръскването на аромата от нарда бил идеалният израз на благодарност в сърцето на Мария. Докато учениците вдишвали аромата, те били изправени пред преживяване, което не притежавали. Юда бил особено обиден от този акт на любовта агапе.

Съкровището в торбата често се използвало за облекчаване на бедните; и когато се купуваше нещо, което Юда не смяташе за необходимо, той

казваше: Защо са тези разхищения? Защо цената на това не беше поставена в торбата, която нося за бедните? **Сега постъпката на Мария беше в такъв подчертан контраст с неговия егоизъм, че той беше засрамен;** и според обичая си той се опита да посочи достоен мотив за възражението си срещу нейния дар. Обръщайки се към учениците, той попита: „Защо това миро не се продаде за триста пеняза и не се раздаде на бедните? Това той каза, не че го беше грижа за бедните; но защото беше крадец и държейки торбата, вземаше от това, което се слагаше в нея. (*Копнежът на вековете*, Гл. 62 Угощението в дома на Симон, Параграф 10)

Юда е посочен като син на погибелта от Исус. Павел използва този термин и го прилага към човека на греха.

Докато бях с тях в света, пазих ги в Твоето име. Онези, които Ми даде, Аз ги опазих; и никой от тях не е изгубен, освен синът на погибелта, за да се изпълни Писанието. (Йоан 17:12)

Никой да не ви мами по никакъв начин; защото този ден няма да дойде, докато първо не дойде отпадането [отпадането на Църквата след апостолската епоха] и **човекът на греха не бъде разкрит [папата и неговата система за контрол над съвестта на хората], синът на погибелта.** (2 Солунци 2:3)

Алчността и коварството на Юда отразяват делото на човека на греха. В последното движение на земната история, което ще ни връхлети, една бедна жена – бедна слаба църковна група с малко значение за християнството – ще покаже любовта на Христос в действията си по такъв начин, че ще извади наяве цялото негодувание на папството и протестантските църкви.

Както Юда предприел действия, които довели до собствено му унищожение, така и папството ще предприеме действия, които ще накарат царете на земята да го изгорят с огън (Откровение 17:16). Другите ученици, представляващи различни

протестантски деноминации, които имат истинска любов към Исус, ще страдат от цената на отричането на своя Господ. А изоставянето Му в Неговия час на изпитание е представено чрез отричането от Неговите светии в деня на съда.

Но много от тях тогава ще видят истинския си характер и враждата, която имат в себе си. Тогава те ще признаят това и храмовете на душите им ще бъдат пречистени. Те ще се изпълнят с Духа на Исус и ще възприемат Неговите истински качества.

Нека сега предприемем стъпките за очистване от нашата вражда. Нека се откажем от фалшивата съдебна система; нека бъдем изпълнени с благодарност към Исус за Неговия мил, красив характер като откровение на Неговия Отец. Нека пием кръвта на Исус, която е Неговият сладък и нежен Дух, в който няма вражда, няма фалшива справедливост, а само любов.

Още книги от автора достъпни на maranathamedia.bg

Божествен риск

Истинска свобода в любовта на Отец

Повечето хора са чували за жертвата на Христос за човечеството, но колко от нас са се замисляли какво това е коствало на Отец и колко голям е бил рискът в този план. Дали Бог е знаел края от началото и следователно не е имало никаква опасност Христос да съгреша и човечеството да бъде изгубено? Нужно ли е било Бог Отец и Исус да проявят вяра?

Както ти съдиш

Денят на съда! Повечето култури по света се придържат към принципа, че всеки ще бъде изправен пред съда за нещата, които е направил в този живот. Исус Христос предоставя прост принцип, чрез който да бъде издържан този процес на съда. „Не съдете, за да не бъдете съдени“ (Матей 7:1). Научете тайните на победата над осъждането, което изпитваме, когато се проваляме, и презрението, което можем да почувстваме към другите, когато те ни провалят.

Умилоствение

Какви са стъпките към пълна хармония с Бога? Запитвали ли сте се дали Бог е причинил смъртта на Сина Си, за да плати нашия греховен дълг? Ако човечеството е било пленено от Сатана, кой определя откупната цена за освобождението ни? Нека заедно изучаваме как функционира системата за умилоствение установена от Бог като минем през светилището и достигнем до пълно примирение с Бога.

Очистени чрез кръвта на Исус

Какво означава да бъдеш очистен от кръвта на Исус? За тези от нас, които са вървели по пътя на вестта от 1888 г., ние знаем, че нашият Баща не изисква буквална кръв.

„Разбира се, идеята за умилостивение или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог.” (Е. Дж. Уагонър, Справедливостта на милостта, Настоящата истина, Великобритания - 30 август 1894 г.)

В светлината на тази славна истина откриваме, че кръвта в Новия завет е самият живот на Исус.

„Но как става така, че проливането на кръв, дори кръвта на Христос, може да отнеме греховете? Просто защото кръвта е животът. „Защото животът на плътта е в кръвта; и Аз ви я дадох на олтара, за да правите умилостивение за душите си, защото кръвта е тази, която прави умилостивение за душата.“ Левит 17:11. Така че, когато четем, че без проливането на кръв няма опрощение, ние знаем, че това означава, че никакви грехове не могат да бъдат премахнати, без живота на Христос. В Него няма грях; затова, когато Той предаде живота Си на една душа, тази душа веднага се очисти от греха.” (Е. Дж. Уагонър, Настояща истина, Великобритания, 21 септември 1893 г.)

Тези ценни истини напълно променят смисъла на нашето очистиране и очистирането на Светилището. Нека предприемем това пътуване по очистирането ни чрез кръвта на Исус в духа на Новия завет.